Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

IN THIS ISSUE: **DEATH VANQUISHED BY DEATH** *By Rev. E. A. Stephanou, Th.D.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»	83
ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΑΥΤΟΥ . . Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ	84
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Ἠγέρθη κατὰ τὰς Γραφὰς — Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ — Sir Alexander Fleming — Ἡ Σελὶς τῆς Ποιμαντικῆς)	85
Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ . . . . . Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου	86
ΟΙ ΑΠΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΥΠΕΡΩΟΥ Ὑπὸ Ἀρχιμ. Τ. Νεγρεπόντη	87
Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ . . . . . Ὑπὸ Πρεσβ. Ν. Ἠλία	88
DEATH VANQUISHED BY DEATH By Rev. E. A. Stephanou	89
ΚΥΡΙΕ Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ . . . (Ποίημα Κωστῆ Παλαμᾶ)	90
THE RELIGIOUS CALENDAR	91
ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ Ὑπὸ Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου	92
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ (Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ ἐν Χριστῷ Ζωή», Ἰωάννου Πρωθιερέως τῆς Κρονστάνδης. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ)	94
Ο ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ	95
"MY GOD, MY GOD, WHY HAST THOU FORSAKEN ME?" By Rev. Anthony Coniaris	97
A RELIGIOUS WEEKEND By Peter H. Paleologos	98
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπὴ — Γραφεῖον Πρωτοσυγκελλίας — Θεολογικὴ Σχολὴ — Κατηχητικὸν Γραφεῖον — Κοινοτικὰ — Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον — Διάφορα — Θάνατοι)	99

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

. . . Χαίρει ἄνωθεν ἡ τρισόλβιος πόλις καὶ περιτριγυρίζοντες τὸν Θρόνον τοῦ Βασιλέως τῶν Δυνάμεων, ψάλλουσι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον οἱ Ἄγγελοι τῆς εἰρήνης. Χαίρει κάτωθεν ὁ ἴδιος ὁ ἅδης, ὁπού φέρει ἀνέσπερον ἡμέραν ζωῆς πρὸς τοὺς λυπημένους προπάτορας. Χαίρει λαμπροφοροῦσα ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθόντα θεῖον Νυμφίον, εὐφραινομένη ἀσπάζεται. Ἄλλαξεν ὄψιν ὁ ἴδιος Γολγοθᾶς, καὶ ἐκεῖ ὁπού ἦτον ἀξιοθρηνήτου τραγωδίας φοβερωτάτη σκηνή, ἔγινε παγκοσμίου εὐφροσύνης εὐκλεέστερον θέατρον. . . . Ἂς συγχαρῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὦ λαμπροφόροι ἀκροαταί, καὶ ἂς θαυμάσωμεν σήμερον τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν θεόσδοτον χάριν. . . .

Ἠλία Μηνιάτη, λόγος εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀναστάσεως (1669-1714)

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΑΠΡΙΛΙΟΣ—APRIL, 1955 ΑΡΙΘΜΟΣ 421

ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ

ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕ ΤΟ T. S. S.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Τὸ νεώτατον καὶ ταχύτατον πλοῖον εἰς τὴν γραμμὴν Πειραιῶς... Τὸ πλοῖον «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι τὸ πρῶτον μέγα ὑπερωκεάνειον ποὺ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ Ἑλλήνων δι' Ἕλληνας, ἀληθὲς ἀριστούργημα ναυπηγικῆς τέχνης.

Ἀπολαύσατε τὰς 24 ὡραιότατα διακεκοσμημένας αἰθούσας, 16 τῶν ὁποίων ἔχουν διατεθῆ διὰ τοὺς ἐπιβάτας Θέσεως Τοῦριστ... μὲ δεξαμενὰς κολυμβήματος, γυμναστήριον, αἴθουσαν παιγνιδίων διὰ τὰ παιδιά, θέατρον μὲ ρυθμιζομένην θερμοκρασίαν, ὡραιοτάτην αἴθουσαν φαγητοῦ... ἰδιαίτερα «κόκταιλ μπάρς», ἡσυχα δωμάτια διὰ χαρτιά, αἰθούσας ἀναπαύσεως καὶ καπνιστήρια.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑπέροχοι εὐκολίαι εἶναι τώρα εἰς τὴν διάθεσίν σας μὲ χαμηλὰ ναῦλα Θέσεως Τοῦριστ!

23,000 τόννοι πλωτῆς ὡραιότητος καὶ εὐκολιῶν

Ταχύτητος 21 κόμβων

Ἐναυπηγήθη τῷ 1953

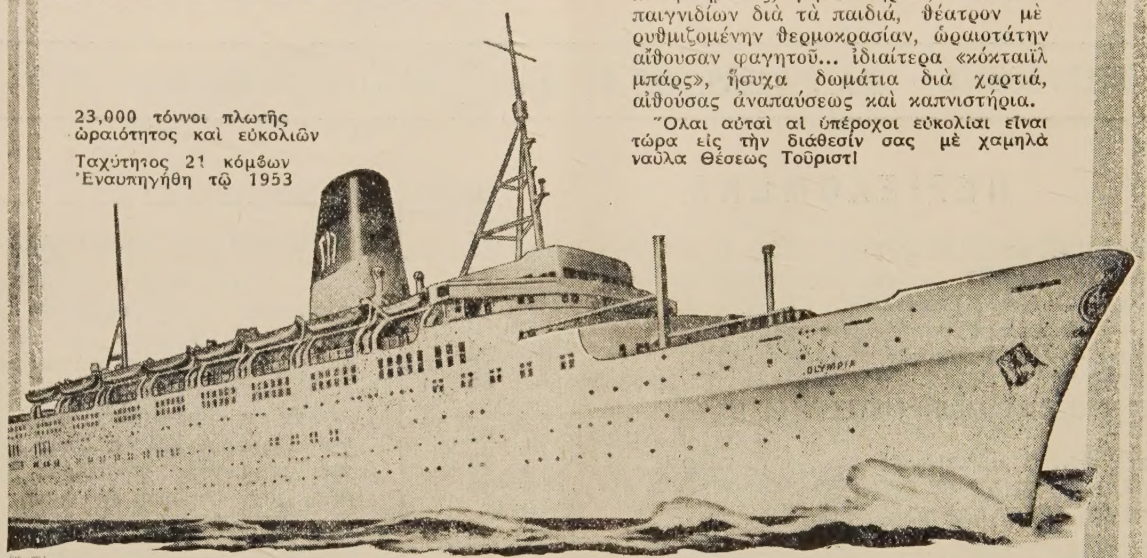

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΔΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ἀπριλίου	22
Μαΐου	20
Ἰουνίου	17
Ἰουλίου	15
Αὐγούστου	12

Σχεδὸν αἱ μισὲς καμπίνες - θέσεως τοῦριστ ἔχουν μόνον δύο κλίνας, μὲ ἰδιαίτερο shower καὶ toilet. Ὅλαι αἱ ἄλλαι ἔχουν ζεστὸ καὶ κρύο νερό, ἱματιοφυλάκια καὶ πλεῖστας ἄλλας εὐκολίας.

Τὸ «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι πλοῖον ἰδικόν σας... Ἑλληνικὸν εἰς ἀτμόσφαιραν καὶ ὑπηρεσίαν, μὲ θαυμασίαν Ἑλληνικὴν μαγειρικὴν καὶ κρασιά... Τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μακρᾶς ὑποστηρίξεώς σας, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑπερήφανοι.

Γραψατε νὰ σᾶς στείλωμεν τὸ εἰκονογραφημένον φυλλάδιον τοῦ πλοίου... καὶ ἔπειτα ταξειδεύσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν μὲ τὴν ναυαρχίδα τῆς GREEK LINE.

Ἴδετε τὸν Ταξιδιωτικόν σας Πράκτορα ἢ τὴν

Δύο Ἀπαστράπτουσαι Δεξαμεναὶ Κολυμβήματος

GREEK LINE

General Steam Navigation Co.
Ltd. of Greece
8-10 Bridge Street, New York 4, N. Y.
BOSTON ● CLEVELAND ● CHICAGO
LOS ANGELES ● TORONTO ● MONTREAL

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ

Ὁ Παρατηρητὴς φιλοξενεῖ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τὰς γνώμας καὶ ἀπόψεις τῶν ἀναγνωστῶν του ἐπὶ τῆς δημοσιευομένης ὕλης ἢ ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς του. Ἡ δημιουργικὴ κριτικὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπιθυμητὴ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ βοηθήσῃ τὸ Περιοδικὸν νὰ ἀποβῇ τὸ καλύτερον μέσον ἐπικοινωνίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ ἀνὰ τὴν μεγάλην ταύτην χώραν Ὀρθοδόξου Πληρώματος.

Communism and the Churches

We are preparing a study on communism and the churches. Material from all parts of the country on this subject would be useful and welcome. Persons with information on any of the following three topics are invited to communicate with us at Union Theological Seminary, 3021 Broadway, New York 27, N. Y.

(1) Documented evidence of actual communist attempts to infiltrate the churches or make use of clergymen—Protestant, Catholic, Eastern Orthodox, or Jewish. (2) Examples of false and irresponsible charges of communist influence on religion in America. (3) General data on the Social Gospel as it relates to either or both of these topics.

Ralph Lord Roy
Paul A. Carter

The Language

. . . I enjoy your magazine very much. However, I wish that you would print more articles in English because I speak not a word of our mother tongue.

Yours in Christ,
Robert H. Fischer
Redlands, Calif.

Εμφάνισις καὶ Περιεχόμενον

. . . Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως καὶ περιεχομένου εἶναι τὸ ἄριστον τῶν περιοδικῶν καὶ πρέπει νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν ὁμογενῶν μας εἰς Ἀμερικήν. Ἐπίσης καὶ τῆς Νέας μας Γενεᾶς, διότι δημοσιεύει ὑπέροχα ἄρθρα καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Πρεσβ. Νικόλαος Ἠλίας
York, Pa.

. . . The "Orthodox Observer" in my estimation now compares with the finest church magazines produced in this country. May the Lord strengthen you in your endeavors.

Father Anthony Coniaris
Minneapolis, Minn.

. . .I enjoyed reading the "Orthodox Observer" immensely and wish to compliment you on the wonderful work you are doing on behalf of our Orthodox Faith.

Very Rev. John Yurcisin
Editor: "The Church Messenger"
Johnstown, Pa.

. . . Several days ago, I read your publication; it is a credit to our Church and a job "well done."

Rev. Constantine Dombalis
Richmond, Va.

Ἡ Κυκλοφορία

. . . Τὸ περιοδικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται εἰς κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι. Εἶναι ψυχωφελὲς περιοδικὸν καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ διὰ τὴν νέαν γενεάν μας. . . . Κάθε μῆνα ποὺ ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν νὰ στέλλωνται εἰς κάθε Κοινότητα ἕως πενῆντα ἀντίτυπα καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐκ τοῦ Βήματος νὰ τὸ συνιστᾷ. Ἔτσι θὰ τὸ διαβάσουν ὅλοι καὶ τὰ παιδιὰ θὰ δοῦν ὅλη τὴν κίνησι τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Ἀμερικὴ καὶ πῶς ξοδεύεται τὸ δεκαδολλάριον καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ θέματα. Σ. Γ. Χαραλαμπίδης
Toronto, Canada

. . . Σπεύδω νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὸ πλούσιον καὶ διδακτικὸν ὑλικὸν ποὺ ἐμπεριέχει τὸ πολύτιμον τοῦτο θρησκευτικὸν περιοδικόν. Ἡ ταπεινή μου γνώμη εἶναι ὅτι εἰς κάθε Κοινοτικὸν Ναὸν ἔπρεπε δίπλα στὰ κεριὰ στὸ παγκάρι νὰ ἦσαν καὶ εἴκοσι τουλάχιστον ἀντίτυπα τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» διὰ νὰ τὰ ἀγοράζουν οἱ πιστοί, ὅσοι ποτὲ δὲν ἐδιάβασαν τὸ περιεχόμενόν του. . . .

Γ. Ν. Κουμάνης
Mobile, Ala.

Πληροφοροῦμεν τοὺς καλούς μας φίλους, ποὺ συνιστοῦν τὴν ἀποστολὴν ἀριθμοῦ τινος φύλλων τοῦ Παρατηρητοῦ εἰς τὰς Κοινότητας, ὅτι ἡ 12η Κληρικολαϊκὴ μεταξὺ ἄλλων μέτρων προωθήσεως τῆς κυκλοφορίας τοῦ Παρατηρητοῦ ἀπεφάσισεν, «ὅπως ἑκάστη Κοινότης ἐγγραφῇ διὰ 10-15 φύλλα τοῦ «Παρατηρητοῦ», τὰ ὁποῖα νὰ διατίθενται ὑπ' αὐτῆς μεταξὺ τῶν μελῶν της». Δυστυχῶς ὀλίγαι Κοινότητες προέβησαν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.—Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXII April 1955 No. 421

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.
25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 15th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΑΥΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΩΜΕΝ καὶ πάλιν τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος. Θὰ τὰ προσκυνήσωμεν. Διότι δι' αὐτῶν μᾶς ἔσωσεν ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Θὰ γίνωμεν μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεώς Του. Καὶ θὰ αἰσθανθῶμεν ὅλην τὴν χαρὰν τοῦ μεγαλειτέρου τούτου γεγονότος τῆς πανανθρωπίνης ἱστορίας, ποὺ κατεφώτισε τὴν ἄχρονον αἰωνιότητα, ποὺ ἐκτείνεται πέραν τοῦ σκοτεινοῦ παραπετάσματος τοῦ σωματικοῦ θανάτου μας. Ζωὴ εἶναι ὁ κλῆρος τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου διακηρύττει τὸ κοσμοχαρμόσυνον αὐτὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως. Ζωὴ ἀτέρμων, αἰωνία, ὅπως εἶναι ἀτέρμων καὶ αἰώνιος ὁ Δημιουργός μας Θεός, ποὺ ἔπλασε τὸν λογικὸν ἄνθρωπον καὶ «ἠλάττωσεν αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους», μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς ἀνεκφράστου μακαριότητος τῆς ἐν τῇ Θεότητι ἐπικρατούσης. Ζωὴ εἶναι ὁ προνομιοῦχος καὶ ὑπέροχός μας κλῆρος. Ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅμως, ὅπως εἰς τὸν προθάλαμον τοῦτον τῆς αἰωνιότητος, εἰς τὴν παροῦσαν μας ἐν σώματι καὶ ἐν ταῖς σωματικαῖς αἰσθήσεσι ζωήν μας, ζῶμεν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ Πρωτοτόκου Ἀδελφοῦ μας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπίσεώς Του. Νὰ καταστῇ ὑπόδειγμα ζωῆς δι' ὅλους ὅσοι θὰ ὡμολόγουν τὸ ὄνομά Του, θὰ ἐπίστευον εἰς Αὐτὸν καὶ θὰ ἐστρατολογοῦντο ὡς ἀκόλουθοι καὶ ὀπαδοί Του. Εἶναι ἐκφραστικώτατοι οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς μιμήσεως παρ' ἡμῶν τῆς ἐπιγείου ζωῆς καὶ σταδιοδρομίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γράφει οὗτος εἰς τὴν πρώτην του καθολικὴν ἐπιστολήν: «Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ. Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως. Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον· ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν». (Β΄. 21-24).

Ὅσοι, λοιπόν, συνειδητοὶ Χριστιανοί· ὅσοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μέλη δηλονότι τοῦ Σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθῆκον συνεπείας πρὸς τὴν ἀποστολήν μας ἔχομεν, «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ». Μόνον τοιουτοτρόπως, μιμούμενοι δηλονότι τὸν Πρωτότοκόν μας Ἀδελφόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, θὰ δικαιώσωμεν καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἀποστολήν μας ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς Χριστιανῶν.

Τὴν ὑποχρέωσιν δὲ καὶ τὸ καθῆκον τῆς ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ βιώσεως τῆς παρούσης μας Χριστιανικῆς ζωῆς, ποὺ μὲ τόσην ἐκφραστικότητα καὶ δύναμιν περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἔρχεται νὰ τὴν ὑπογραμμίσῃ μὲ λογικὸν ἐπιχείρημα ἀσάλευτον ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος. Λέγει οὗτος εἰς τὴν Β΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν του: «Εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι». (Ε΄. 15). Εἶναι σαφεστάτη ἡ σημασία καὶ ἡ ἔννοια τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μετά, λέγει, τὴν θυσίαν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, μετὰ τὴν ἐξαγοράν μας διὰ τοῦ αἵματός Του, δὲν ἀνήκομεν πλέον εἰς τοὺς ἑαυτούς μας, ἀλλὰ εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ καὶ ὀφειλὴν ἔχομεν νὰ ζῶμεν πλέον ὄχι δι' ἑαυτούς, ἀλλὰ δι' Ἐκεῖνον εἰς τὸν Ὁποῖον ὀφείλομεν τὰ πάντα — τὴν ζωήν μας, τὴν πνοήν μας, τὴν αἰωνίαν μακαριότητα, τὴν σωτηρίαν μας.

Μόνον τοιουτοτρόπως σκεπτόμενοι, λαλοῦντες, δρῶντες καί, γενικῶς εἰπεῖν, ζῶντες — θὰ ἀποδείξωμεν τὴν ὀφειλομένην νομοτάγειάν μας εἰς τὸν Σωτῆρα μας, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦ Ὁποίου ἑωρτάσαμεν καὶ ἐφέτος τὰ ζωοποιὰ Πάθη, τὸν ἑκούσιον Σταυρόν, τὴν Ταφὴν καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν. Διότι, ἐπὶ τέλους, Χριστιανισμὸς δὲν σημαίνει ἁπλῶς πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀφῃρημένην, θεωρητικήν, ἄγονον καὶ ἐπιφανειακήν. Οὔτε δὲ σημαίνει ἐπανάληψιν μηχανικὴν προσευχῶν καὶ ὡρισμένων καθηκόντων, ποὺ ἐξωτερικῶς χαρακτηρίζονται ὡς θρησκευτικὰ τοιαῦτα. Ἀκόμη δὲν σημαίνει, ὅπως τονίζει ὁ Παῦλος εἰς τὸ περίφημον περὶ ἀγάπης κεφάλαιον τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του, καὶ οἱανδήποτε ὑλικὴν θυσίαν, ποὺ γίνεται ὄχι διότι τὸ ἐπιτάσσει καὶ τὸ θέλει ὁ Χριστός.

Ἀλλὰ Χριστιανισμὸς σημαίνει μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, ζωὴν ἐν τῷ Χριστῷ, σκέψεις, λόγους καὶ ἐνεργείας Χριστιανικάς, συμφώνους κατὰ πάντα πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐπίγειον σταδιοδρομίαν τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἢ θὰ εἶναι κανεὶς Χριστιανός, ἢ δὲν θὰ εἶναι. Καὶ ἐὰν ἔχῃ οὕτω τὸ πρᾶγμα, δὲν ἀποτελεῖ καμμίαν ἀπολύτως ὑπερβολὴν ἐκεῖνο, ποὺ κάποτε ἀπετέλεσε τὸ περιεχόμε-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΗΓΕΡΘΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ

Εἰς τὸ 15ον κεφάλαιον τῆς 1ης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διηγεῖται τὴν μεγαλειώδη ἱστορίαν τοῦ Πάθους, τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μὲ τὰ ἁπλᾶ λόγια: «Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείονες μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ ἐκοιμήθησαν· ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς Ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί...».

Ἡ ἁπλῆ αὐτὴ διήγησις μᾶς διαποτίζει μὲ ἕνα αἴσθημα ἀπολύτου ἀσφαλείας εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ μαρτυρίου τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Μὲ κρυστάλλινον καθαρότητα μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Κύριος ἀπέθανεν, ἀλλὰ καὶ ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τοῦ Ἀποστόλου ἐζοῦσαν αὐτόπται μάρτυρες τῶν ἐμφανίσεών του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν. Ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζομεν, ὅτι οἱ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι οὗτοι μάρτυρες τοῦ θαύματος τὸ μετέδωσαν ἐνθουσιωδῶς καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἐπεσφράγισαν τὴν ἀλήθειάν του διὰ τοῦ ἰδίου των αἵματος. Ἐπὶ τῆς μαρτυρίας των ταύτης ἐστηρίχθη ἡ δημιουργία τοῦ λαμπροῦ οἰκοδομήματος τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία τοῦ θαύματος εἶναι τόσον ἰσχυρά, ποὺ μόνον κακῆς πίστεως ἄνθρωποι εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἀμφισβητήσουν. Δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ ἀφήσωμεν τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὴν ἀμφιβολίαν νὰ ματώσουν τὰς καρδίας μας καὶ νὰ μᾶς στερήσουν τῆς λυτρωτικῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Διὰ τοῦτο κατὰ τὰς Ἁγίας Ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως μὲ κατάνυξιν, ἀλλὰ καὶ μὲ συντριβὴν καρδίας, ἂς παρακολουθήσωμεν τὸν Κύριον εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας Του καὶ τοῦ θριάμβου Του καὶ ἂς ὑποσχεθῶμεν εἰς Αὐτόν, ὅτι θὰ μεταβάλωμεν εἰς πρᾶξιν τὰς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ἡ μεγαλειώδης σταυρικὴ θυσία Του καὶ «τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως ἡ Θεόσδοτος χάρις».

ον βιβλίου, εἰς τὴν χώραν μας δημοσιευθέντος πρό ινων δεκαετηρίδων καὶ ἔκτοτε περιφήμου καὶ περιητήτου καταστάντος. Τί δὲ ἦτο τοῦτο; Ἡ ἐρώτηις: «Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Ἰησοῦς;»

Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Ἰησοῦς, ἐὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν ιου; Πῶς θὰ ὡμίλει; Πῶς θὰ ἐσκέπτετο; Πῶς θὰ ἐνήργει; Τί θὰ προυτίμα νὰ κάμῃ; Πῶς θὰ ἐφέρετο ἐνώπιον τῆς ἐνδείας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων στερουμένων τῶν στοιχειωδεστέρων πραγμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς· ἀπέναντι τῶν μισούντων, τῶν φιλονίκων, τῶν συκοφαντούντων, τῶν ὑπονομευόντων, τῶν κακολογούντων ἡμᾶς;

Δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἐδικαιούμεθα Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι νὰ ὀνομαζώμεθα, ἐφόσον δὲν θὰ καταβάλλωμεν προσπάθειαν τὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὡς ἄνω ἐρώτησιν «Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Ἰησοῦς;» εἰς ὅλας τὰς σχέσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας. Ἄλλως ὁ Χριστιανισμός μας εἶναι ἄγονος καὶ ἄκαρπος. Εἶναι ἀναιμικὸς καὶ ἀδύναμος. Εἶναι κάτι, ποὺ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν, τὸν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστί».

SIR ALEXANDER FLEMING

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐφευρέτου τῆς πενικιλλίνης Ἄγγλου βακτηριολόγου Sir Alexander Fleming, ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τύπος ἔγραψεν ἐν ἐκτάσει διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀποθανόντος, τονίσας ἰδιαιτέρως τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ καθῆκον, τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν ἀνιδιοτέλειαν τῆς μεγαλοφυΐας αὐτῆς τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου.

Τέκνον ἑνὸς πτωχοῦ γεωργοῦ τῆς Σκωτίας, ποὺ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἔπρεπε νὰ διασχίζῃ τέσσαρα μίλια ἐρήμου καὶ βαλτώδους γῆς, ἐπέτυχε, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἰδιοφυΐας του καὶ μὲ τὸν ὁπλισμὸν τῶν ἀρετῶν, ποὺ ἀνεφέραμεν προηγουμένως, νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἕνα φάρμακον «ἀμετρήτου ἀξίας», χάρις εἰς τὸ ὁποῖον χιλιάδες ἀνθρώπων, ἰδίως δὲ στρατιῶται τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, διεσώθησαν καὶ διασώζονται ἀπὸ τὸν σωματικὸν πόνον καὶ ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου.

Διὰ τὴν προσφοράν του αὐτὴν δὲν ἐδέχθη νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ὑλικὴν ἀμοιβὴν ὁ ἀδαμαντίνου χαρακτῆρος ἰατρός. Τεράστια ποσά, ποὺ ἐστέλλοντο εἰς αὐτὸν ὡς δικαιώματα ἐπὶ τῆς πωλήσεως τῆς πενικιλλίνης, διεβιβάζοντο, τῇ ἐντολῇ του, εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον ἐρεύνης, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ὁ ἴδιος. Ἡ παροιμιώδης αὕτη ἀνιδιοτέλεια μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας του ἀρετὰς συνθέτουν τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος, ὅστις διὰ τοῦ θανάτου του ἀφήνει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὄχι μόνον ἕνα σωτήριον φάρμακον, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἐξαίρετον ὑπόδειγμα χριστιανικῆς ζωῆς πρὸς μίμησιν καὶ εὐγενικοὺς προσανατολισμούς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Ἡ οὐσία καὶ αἱ τάσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς συνεζητήθησαν ἐν ἐκτάσει εἰς ἓν συνέδριον, τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς Cincinnati, Ohio. Εἰς

τὸ συνέδριον ἔλαβον μέρος ἑκατὸν περίπου Ἀμερικανοὶ κληρικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες. Τὸ συνέδριον διεπίστωσεν ὅτι ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ εἰς τὴν χώραν μας σταθερῶς ἀπομακρύνεται, κυρίως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953, τῶν παλαιῶν προτύπων καὶ ἰδίως τοῦ Γοτθικοῦ ρυθμοῦ. Κατὰ σχετικὰς στατιστικάς, εἰς ἑκάστην δωδεκάδα νέων Ἐκκλησιῶν αἱ ὀκτὼ κτίζονται ἐπὶ τῇ βάσει «συγχρόνων» ἢ μοντέρνων σχεδίων. Ὁ Αἰδεσιμ. Dr. Harry Atkinson, διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκοδομικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὥρισεν ὡς ἑξῆς τὰς τάσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ κατευθύνουν τὴν σύγχρονον Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχιτεκτονικήν: «Ἀναζητοῦμεν σήμερον μίαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχιτεκτονικήν, ἡ ὁποία νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ὑλικῶν μέσων καὶ μορφῶν τῆς νέας οἰκοδομικῆς καὶ συγχρόνως νὰ φέρῃ τὸν τόνον τοῦ Θείου».

Ἐκ τῶν τάσεων αὐτῶν δὲν νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπηρεασθῇ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ἀνεγειρομένων Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Ναῶν διὰ δύο κυρίως λόγους: (α) Διότι ἡ Ὀρθοδοξία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ χωρὶς τὴν μεγαλειώδη λατρείαν της, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος αἰσθανόμεθα περισσότερον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ κατὰ τὰ βυζαντινὰ πρότυπα σχεδιασμένου Ναοῦ, καὶ (β) διότι δέον νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῆς χώρας αὐτῆς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν Βυζαντινὴν Ἀρχιτεκτονικήν, πρᾶγμα ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ διαμορφώσουν τὸ σχέδιον τοῦ «συγχρόνου» ναοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ὁ «τόνος τοῦ Θείου».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ὁ «Παρατηρητὴς» ἤρχισε τὴν ἀναδημοσίευσιν, εἰς τὴν σελίδα τῆς Ποιμαντικῆς, τοῦ τετάρτου κεφαλαίου τοῦ εὐρύτατα κυκλοφορήσαντος βιβλίου «Ἡ ἐν Χριστῷ Ζωή». Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἰωάννου, Ρώσσου Πρωθιερέως τῆς Κρονστάνδης (Ἰωάννης Ἠλιτζ Σεργιέφ, 1829-1908) καὶ μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ κατὰ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπηρέτει ὡς Προϊστάμενος τοῦ ἐν Λονδίνῳ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Εἰς τὸ ἀναδημοσιευόμενον κεφάλαιον ὁ συγγραφεύς, πρότυπον ὁ ἴδιος ἐκλεκτοῦ ποιμένος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ *Times* τοῦ Λονδίνου (13 Ἰανουαρίου, 1891) ἔγραψαν ὅτι «διὰ τῆς ζωῆς του φαίνεται νὰ προσεγγίζῃ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων», ὁμιλεῖ ἐν ἐκτάσει καὶ ἐκ προσωπικῆς πείρας διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἱερέως ὑπούργημα. Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ ἱεραὶ σκέψεις τοῦ συγγραφέως, ἀποπνέουσαι τὸ ἄρωμα τῆς ἐντόνου καὶ ἐνσυνειδήτου χριστιανικῆς του ζωῆς, θὰ γίνουν ἀφορμὴ εὐλαβῶν συλλογισμῶν καὶ γενναίων ἀποφάσεων ἐκ μέρους τῶν ἱερέων μας.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἂς ἑορτάσουμε τὴν ἑορτὴ αὐτὴ τὴ μεγίστη κα λαμπρά, κατὰ τὴν ὁποία ἀνέστη ὁ Κύριος. Κι' ἂς τὴ ἑορτάσουμε μὲ φαιδρότητα μαζὶ καὶ θεοσέβεια. Ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ ἀνέστησε μαζί του καὶ τὴν οἰκουμένη. Ἁμάρτησε ὁ Ἀδὰμ καὶ πέθανε. Ὁ Χριστὸς δὲ ἁμάρτησε, ἀλλὰ πέθανε. Καὶ ἀνέστη κατόπιν, σπά ζοντας τοῦ θανάτου τὰ δεσμά. . . .

Εἶδες τῆς ἀναστάσεως τὰ κατορθώματα; Διπλ θάνατο πεθάναμε ἐμεῖς καὶ διπλῆ ἄρα περιμένουμ τώρα ἀνάστασι. Ἐκεῖνος ἁπλὸ θάνατο πέθανε, κ ἔτσι ἁπλῆ ἀνάστασι ἀναστήθηκε. Πῶς; Θὰ σᾶς τ ἐξηγήσω. Πέθανε ὁ Ἀδὰμ καὶ κατὰ τὸ σῶμα κα κατὰ τὴν ψυχή. Πέθανε καὶ μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ μ τὴν φύσι. «Ἧ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπὸ τοῦ ξύλου, θανά τῳ ἀποθανεῖσθε». Δὲν πέθανε ὅμως τὴν ἴδια μέρα μ τὴν φύσι, ἀλλὰ μονάχα μὲ τὴν ἁμαρτία. Ὁ ἕνας ἦτα θάνατος τῆς ψυχῆς, ὁ ἄλλος, ὁ δεύτερος, ἦταν θάνο τος τοῦ σώματος. Κι' ὅταν ἀκούσῃς θάνατο τῆς ψυχῆς μὴ νομίσῃς ὅτι πεθαίνει ἡ ψυχή. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθά νατη. Ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ αἰωνία κόλασις. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Χριστὸς λέγει: «Μ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλο τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γε ἑννῃ». Ὅ,τι χάνεται, ὑφίσταται, ἀλλὰ ξεφεύγει ἀπ τὴ ματιὰ ἐκείνου ποὺ τὸ ἀπώλεσε. Ὅπως ἔλεγα, λοι πόν, διπλὸς εἶναι ὁ θάνατος σὲ μᾶς. Ἑπομένως κα διπλῆ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνάστασίς μας. Στὸν Χριστ ἦταν ἁπλὸς θάνατος. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἁμάρτησε Ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλὸς θάνατός Του γιὰ μᾶς συνέβη. Δὲ χρωστοῦσε νὰ τὸν ὑποστῇ Ἐκεῖνος, διότι δὲν ἦτα ἔνοχος ἁμαρτίας, ἄρα οὔτε καὶ θανάτου. Γι' αὐτ Ἐκεῖνος μὲν ἀνέστη τὴν ἀνάστασι τὴν ἀπὸ ἁπλὸ θά νατο. Ἐνῷ ἐμεῖς, ἔχοντας πεθάνει διπλὸ θάνατο, δι πλῆ ἀνάστασι ἔχουμε. Μιὰ φορὰ ἀναστηθήκαμε χθὲ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ταφήκαμε μαζί του στὸ βάπτισμ καὶ ἐγερθήκαμε μαζί του μὲς ἀπὸ τὸ βάπτισμα. Ἡ μία, λοιπόν, εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνάστασις, δηλαδὴ ἡ ἀπαλ λαγὴ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα. Ἡ δὲ ἀνάστασις ἡ δεύ τερη εἶναι ἐκείνη τοῦ σώματος. Μᾶς χάρισε τὴ σπου δαιότερη, ἂς περιμένουμε λοιπὸν καὶ τὴν λιγώτερ σπουδαία. Ἡ πρώτη εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τ δεύτερη. Διότι πολὺ σπουδαιότερο εἶναι νὰ ἀπαλ λαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, παρὰ νὰ ἀναστῇ σω ματικά. Τὸ σῶμα ἔπεσε, διότι ἁμάρτησε. Ἑπομένως ἂν αἰτία τῆς πτώσεως εἶναι ἡ ἁμαρτία, αἰτία τῆς ἀνα στάσεως θὰ εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. . .

Ἀπὸ τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀνάστασιν.
Μετάφρασις Β. Μουστάκη.

ΟΙ ΑΠΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΥΠΕΡΩΟΥ

ΘΩΜΑΣ Ο ΛΕΓΟΜΕΝΟΣ ΔΙΔΥΜΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΣ Ο ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ
Ἱερατ. Προϊσταμένου Παναμᾶ

Ο ΙΗΣΟΥΣ, μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του ἀμέσως, «τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων», ἐπεσκέφθηκε τοὺς συγκεντρωμένους μαθητὰς στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁποῦ ἦσαν καταμένοντες». Τότε τὸ κοτάδι τοῦ ἀνθρώπινου φόβου διαλύθηκε ἀπὸ τὶς καρδιές τους καὶ ἡ πίστις τῆς Ἀναστάσεως ἔστησε τὸν θρόνο της μέσα τους. Ἡ ὁμὰς τῶν ἕνδεκα μαθητῶν ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι ἡ ἔντρομη συντροφιὰ τῶν ἀπελπισμένων. Μὲ πλημμυρισμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ ἀγωνιστικὸ θάρρος οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἑτοιμάστηκαν νὰ ἀνάψουν μὲ Ἀναστάσιμο φῶς τὰ λυχνάρια τῆς πίστεως καὶ νὰ πορευθοῦν ἕως τὰ ἄκρα τῆς οἰκουμένης, διὰ νὰ φωτίσουν τοὺς τρόμους τῶν λαῶν.

* * *

Ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν μαθητῶν εἶπουν δύο. Ὁ ἕνας, ὁ Ἰούδας, διάλεξε ὁριστικῶς τὴν τύχη του μακρυὰ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ του, γιὰ τὸν ὁποῖο πρόδωσε. Θλιβερὸς λάτρης τῶν χρημάτων, προτίμησε «τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς». Ἀνάξιος νὰ σωσῶν εἶδαν τὰ μάτια του καὶ ἄκουσαν τ' αὐτιά του, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραστῇ μάρτυρας τῆς ἱερῆς ἐκείνης ὥρας. Μὲ τὸ φίλημα τῆς προδοσίας εἶχε παραδώσει τὸν Κύριό του στὴν μοχθηρία τῶν σταυρωτῶν. Εἶπαν μερικοὶ ὅτι τάχα ὁ Ἰούδας πίστεψε στὴν κοσμικὴ Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ καταλυτὴ τῆς Ρωμαϊκῆς τυραννίας, τιμωρὸ τῆς Φαρισαϊκῆς διαφθορᾶς, ἄρχοντα στὸ θρόνο τοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος θὰ ὡδηγοῦσε ξανὰ τὸν ἐκλεκτὸ Ἰσραὴλ σὲ θριαμβευτικὲς κατακτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος εἶχε μιλήσει στοὺς μαθητὰς γιὰ τὸν ἐπικείμενο θάνατό του καὶ τὴν Ἀνάστασί του. Ὁ Ἰούδας, λένε, μὲ τὴν στενόκαρδη ἀντίληψι τοῦ σκληροτράχηλου Ἑβραίου, γιὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ὥρα τῆς Μεσσιακῆς Βασιλείας, ἔτρεξε νὰ τὸν παραδώσῃ στὸ συνέδριο τῶν παρανόμων! . . . Ὅλα αὐτὰ εἶναι δημιουργήματα ρωμαντικῆς διαθέσεως. Ὁ Ἰούδας θὰ παραμένῃ ἔτσι, ὅπως τὸν παραδίδουν στὴν ἱστορία, οἱ διηγήσεις τοῦ Εὐαγγελίου: Προδότης τῆς Ἀλήθειας, μικρόψυχος, ὑπολογιστής, ἐκμεταλλευτὴς τῆς Ἰδέας, ἱερόσυλος τοῦ ταμείου τῆς Χάριτος, λιποτάκτης τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ὁ ἔξαλλος ὁδηγὸς τῶν ἀξέστων ὑπηρετῶν στὸν εἰρηνικὸ κῆπο τῆς Προσευχῆς, ποὺ σκύβει στὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ φίλημα τῆς προδοσίας. Εἶναι τελείως ἀπίθανο νὰ ἔχῃ ἄλλο κίνητρο τῆς πράξεώς του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κακία.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰούδα δὲν ἐλαφρύνει τὴν θέσι του. Μᾶλλον πιστοποιεῖ τὴν μεγάλη ἐνοχή του καὶ πείθει, ὅτι εἶχε πλήρη ἐπίγνωσιν τοῦ κακουργήματος ποὺ διέπραξε. Γιατὶ δὲν περίμενε νὰ ἰδῇ τὴν Ἀνάστασι; Τί μεσολάβησε γιὰ νὰ γκρεμισθῇ μὲ τόση σπουδὴ ἡ πίστις του στὸ Ἑβραϊκὸ ὄνειρο τῆς ἐγκοσμίου Βασιλείας τοῦ Μεσσίου;

Κανένα ἐπιχείρημα δὲν ἐλαφρύνει τὴν ἔνοχη θέσι τοῦ παρανόμου. Ὁ Ἰούδας θὰ παραμένῃ ὁ αἰώνιος δοῦλος τοῦ κακοῦ, ὁ μαθητὴς ποὺ γνώρισε, ἀλλὰ δὲν πίστεψε τὸν Κύριο. Σύμβολο ἀνατριχιαστικὸ τῆς κακοπιστίας, δεμένος μὲ τὴν ἁμαρτία, αὐτὸς ποὺ παρέδωσε τὸν Θεό του στοὺς σταυρωτάς! Μὲ τὴν διαγωγή του ἄφησε τὸ κενὸ τῆς δωδεκάτης θέσεως στὸ ὑπερῶο τῆς Χάριτος, ὅπου ἐμφανίστηκε θριαμβευτὴς ὁ ἀναστηθεὶς Ἰησοῦς.

Τελείως διαφορετικὸς εἶναι ὁ ἄλλος ἀπὸν τοῦ μαθητικοῦ ὑπερώου, ὁ Θωμᾶς. Αὐτὸς ἔχει καλὲς διαθέσεις. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλει. Γι' αὐτὸν ἡ πίστις πρέπει νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδεικτικῆς ἐμπειρίας. Γιὰ νὰ πιστέψῃ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ζητεῖ νὰ ἐγγίξῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ ψηλαφίσῃ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν.

Πρὶν καταλάβουν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τὴν ρεαλιστική του σκέψι, τὸν ἐνόμιζαν πότε γιὰ δίγνωμο καὶ πότε γιὰ διστακτικό. Ὁ σκεπτικισμός του, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὸ διεφθαρμένο μυαλὸ τοῦ Ἰούδα, μίλησε ξανὰ τὴ γλῶσσα τοῦ δισταγμοῦ στὸ ἄκουσμα τοῦ θαύματος: «. . . Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων . . . οὐ μὴ πιστεύσω».

Ὁ Θωμᾶς, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τῆς δημιουργικῆς τριετίας, δυσπιστεῖ. Οἱ δέκα «αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι» εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν πείσουν. Θέλει νὰ στηρίξῃ τὴν πίστιν του στὴν προσωπικὴ ἐμπειρία. Θέλει νὰ ἀγγίξῃ τὸν Θεό του. Ἀλλ' ὡς τότε θὰ προσμένῃ διψασμένος καὶ δύσπιστος τὴν ἱερὴ στιγμή. . . .

«Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ» ὁ Θωμᾶς σκύβει μὲ ἱερὸ δέος, γιὰ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν πληγωμένη πλευρὰ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τοὺς τύπους τῶν ἥλων. Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως μετουσιώνεται τώρα σὲ ἀκλόνητη πίστι καὶ συνθέτει ὁριστικῶς τὸν Ἀπόστολο. Σκυφτὸς καὶ ψηλαφίζοντας τὸ θαῦμα, δίνει τὴν ἱερὴ ὁμολογία τῆς Πίστεως: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

* * *

Ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Κυρίου στοὺς μαθητὰς κατὰ τὸν Ἀναστάσιμο ἑσπερινὸ ἀπουσίαζαν δύο: ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ἰούδας. Ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ σκεπτικισμὸς ἀπομάκρυ-

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὑπὸ Πρεσβ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΗΛΙΑ
York, Pa.

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». (Ἰω. 12:23)

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ τῶν Ἑβραίων κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ γνωρίσουν πολλοὶ πρόγονοί μας τὴν θρησκείαν τοῦ Ἑνὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰαχβὲ τῶν Ἑβραίων. Οἱ πρόγονοί μας οὗτοι, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἐθνικοί, ποὺ ἠσπάζοντο τὴν θρησκείαν τῶν Ἑβραίων, ἐλέγοντο «προσήλυτοι τῆς πύλης». Αἱ μεγάλαι ἑορταὶ τῶν Ἑβραίων ἔφεραν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὄχι μόνον εὐσεβεῖς Ἰουδαίους τῆς Παλαιστίνης καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τῶν προσηλύτων τούτων.

Ἦτο ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τοὺς μαθητάς Του. Μερικοὶ προσήλυτοι Ἕλληνες, ποὺ ἦλθον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκεῖνο τὸ Πάσχα διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἤκουσαν τὴν φήμην τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ὑψηλῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐδοκίμασαν ἀκράτητον τὸν πόθον νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ἰησοῦν. Δὲν ἦτο ἡ ἁπλῆ περιέργεια, ἡ ὁποία τοὺς ὥθησε νὰ ζητήσουν νὰ Τὸν ἴδουν. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐνήργησαν δεικνύει ὅτι μία βαθεῖα ἔλξις πρὸς Αὐτὸν ἀφυπνίσθη μέσα των. Ἤθελον ὄχι ἁπλῶς νὰ Τὸν ἴδουν, ἀλλὰ νὰ Τὸν πλησιάσουν καὶ νὰ συνομιλήσουν μετ' Αὐτοῦ.

Ἐκ λόγου εὐγενείας καὶ λεπτότητος δὲν ἦλθον πρὸς Αὐτὸν ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἀπηυθύνθησαν εἰς τὸν Φίλιππον, ποὺ ἦτο ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς παρουσιάσῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν. «Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν», εἶπον εἰς αὐτόν. Ἀπηυθύνθησαν δὲ εἰς τὸν Φίλιππον εἴτε κατὰ τύχην, εἴτε διότι τὸν ἐγνώριζον ἐκ προτέρας συναντήσεως, εἴτε, τὸ κυριώτερον, διότι ἔφερεν Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ αὐτὸ τοὺς εἵλκυσεν. Ὁ Φίλιππος ἐδίστασεν, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὸν Διδάσκαλον. Ἐνεθυμήθη πιθανὸν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ ὅτι ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ «τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ» (Ματθ. 15:24) καὶ θὰ ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ πόθος τῶν Ἑλλήνων θὰ ἐτύγχανε προσοχῆς. Διὰ τοῦτο συνεβουλεύθη τὸν συμμαθητήν του Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον (Ἰω. 1:41-42). Οἱ δύο τότε ὁμοῦ συνεφώνησαν νὰ ὁδηγήσουν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ εἴπουν εἰς Αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν των.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο Τρίτη καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλ. τὴν Παρασκευήν, ἐπρόκειτο νὰ σταυρωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Ἐνῷ οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων Τὸν ἠρνοῦντο, ἤρχοντο πρὸς Αὐτὸν ἀντιπρόσωποι ἐνδόξου ἔθνους, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμαζε καὶ ἠγάπα. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀφῃρεῖτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὸν περιούσιον λαὸν τῶν Ἑβραίων καὶ παρεδίδετο «ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς» (Ματθ. 21:43). Ἡ σπαρασσομένη καρδία τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ ἐπικειμένου θανάτου Του ηὐφράνθη καὶ εἰς ἐπήκοον τῶν προσελθόντων Ἑλλήνων ἀνεφώνησεν: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Τώρα εἰς τὸν θάνατόν Του δὲν βλέπει εἰμὴ τὸν πλήρη θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας Του: «Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει».

Ἡ προφητεία τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαψευσθῇ. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐπίστευσεν εἰς Αὐτὸν καὶ ἐδόξασε τὸ ὑπερύμνητον ὄνομά Του εὐθὺς ὡς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου μετεφέρθη εἰς τὸν ἐθνικὸν κόσμον. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἔδωσεν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν γλῶσσαν του, τὴν ὡραιοτέραν καὶ πλουσιωτέραν καὶ καταλληλοτέραν ὅλων διὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ διατύπωσιν τῶν ὑψηλοτάτων νοημάτων τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑπηρέτησε τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴν φιλοσοφίαν του, διὰ μόνης τῆς ὁποίας ἦτο δυνατὸν ἡ ὑψίστη φιλοσοφία, ἤτοι ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια, νὰ ἀναπτυχθῇ.

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, βαθέως καλλιεργημένον μὲ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ἦτο τὸ μόνον ἱκανὸν νὰ κατανοήσῃ περισσότερον παντὸς ἄλλου τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν διδασκαλίαν Του καὶ νὰ ἀνασκευάσῃ ὅλας τὰς ἀναφανείσας ψευδοδιδα-

(Συνέχεια εἰς τὴν 90ὴν σελ.)

νε ἴσως τὸν πρῶτο ἀπὸ τὸ ὑπερῶο τῆς θριαμβευτικῆς παρουσίας. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔχασε τὴ δίψα του γιὰ τὴν Πίστι. Ἐὰν ὁ ἀνήσυχος στοχασμός του ζητοῦσε «σημεῖον», ἡ ψυχή του δὲν ἔπαυσε νὰ ποθῇ τὴν Θεία ἐπαφὴ μὲ τὸν Νικητὴ τοῦ Θανάτου. Γι' αὐτό, ἔστω καὶ «μεθ' ἡμέρας ὀκτώ», τὸν ἐπλούτισε ἡ χάρις τῆς πίστεως καὶ τὸν μετέτρεψε σὲ Θεοκήρυκα Ἀπόστολο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ δεύτερος, ὁ Ἰούδας, κακόπιστος, ἱερόσυλος, καταφρονητὴς τοῦ θαύματος, ἐκλείσθηκε ἔξω τῆς Βασιλείας. Θὰ παραμένῃ τὸ σύμβολο τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας, ποὺ θὰ ἀπουσιάζῃ πάντα ἀπὸ κάθε ἀναστάσιμη σύναξι στὰ ὑπερῶα τῆς χάριτος.

Death Vanquished By Death

By Rev. EUSEBIUS A. STEPHANOU, Th.D.
Ann Arbor, Mich.

EACH year in the Orthodox Church's observance of the Passion Week e have the drama of salvation re-acted before us. It is then that our oly Church calls to our remembrance nd unfolds anew for our spiritual wel-re the final, tragic events in Christ's rthly ministry which ushered in the ew age of the victory of life over the ower of death. As the Bride of Christ, e Church at this time lives and re-ves in her worship the supreme act God's love for man.

Every generation enters and re-enters to the redemption happenings in the fe of the Redeemer in order to share ore realistically in His glorified hu-anity at the final triumph of the surrection. Nothing could be more istaken than the notion that the Or-hodox Catholic Church has lost the roper understanding of a historical hristianity owing to Platonic influ-nces. The redeeming acts are not sim-le memories, but tremendous realities f salvation recalled to our minds re-eatedly that we may ever be aware f the infinite love of the Creator for nful man. Indeed in all her liturgical ramework the Orthodox Church clear-expresses her distinct consciousness f historical Christianity.

It is with reverential awe and con-ition that we stand before the Cross on Good Friday. We join the Blessed Virgin Mother in exclaiming, "What strange mystery do I behold? How, with Thy flesh transformed, dost Thou, the Giver of Life, die upon the Tree?". In wonder and humility we adore the tremendous mystery of Calvary. For though the Son of God dies like the conquered one, yet in dying He conquers. This is the heart of the mystery. The marvellous and mighty paradox has been accomplished, for the death which the Jews thought to inflict on Christ as dishonor and disgrace has become the glorious monument to death's defeat. Death has become as a tyrant who has been completely vanquished by the legitimate monarch.

Η ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ
Τοιχογραφία Μονῆς Διονυσίου
Ἅγιον Ὄρος.

And on Great Saturday of Holy Week the Church sings, "O, Life, how dost Thou die?" This paradoxical question brings us finally face to face with the most momentous occurrence toward which human history was leading. Our intellect remains powerless; we can only adore this mysterious wonder in prayerful silence and faith. But we mortals are not alone in our wonder. Even the celestial powers above are struck by amazement. They have even fallen into grief as they look upon the Incarnate Logos lying still and lifeless. The Church hymnody puts words of bewilderment into to mouths of the angels: "How is God enclosed within a tomb!" They mourn with the rest of creation, as they behold the Giver of breath lying breathless.

The whole of creation is stupified. The sun is horrified, and, as it were, hides itself and becomes darkened. The whole earth shakes in fright and trembles in fear. All of creation seems to suffer with the Creator. This is most vividly expressed in the hymnody of Holy Week. The foundations of the earth are shaken. "All creation trembled, O Christ, at the sight of Thee Crucified". Under the curse of sin the whole of creation "which groaneth and travaileth in pain" suffered with the Creator so that all things may finally find their redemption and ultimate sanctification.

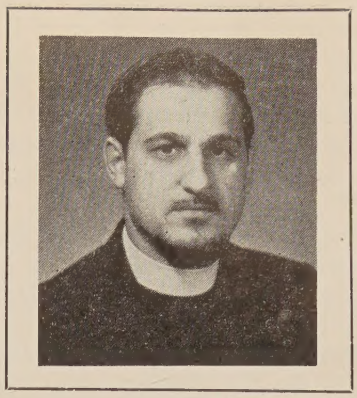

Can it really be true that Life itself lies in the tomb? We cannot even begin to search and fathom this mystery. Rather we must surrender our mind to the inner vision of faith if we are to understand it. In the Church hymnody we have more than mere poetry. Truly, life is buried in the grave. The incarnate Giver of Life has condescended to be sealed up in the sepulchre. It appears that He has lost that which is His. We have before us the paradox of the death of Life itself. The Giver of Immortality tastes of that which is alien to His nature. The earth covers Him Whom the universe cannot contain. Above He was enthroned in glory; below He is entombed in ignominy. It is this inscrutable reality that the Church expresses when she sings, "The grave holds Him Who holds the creation in the palm of His hand".

But the apparent victory of Satan is actually his defeat. For Christ's death annihilated death. It is not a death we weep over. It is a death over which we rejoice. It is the death we adore. His tomb is one we worship and honor, for by entering the tomb He has emptied all tombs. He has rendered death impotent and ineffective. He died that "mortality might be swallowed up by life" (2 *Cor.* 5:4). In dying Christ has made mortal man immortal and incorrupt. He has suppressed the power of corruption and has crushed the dominion of Satan. He has deadened the power of death and vanquished death by His own death.

In Hades the New Adam finds the Old Adam and restores him to Paradise which he had lost because of disobedience. He descended to enlighten the darkness of the underworld where

Satan held prisoners the descendants of Adam. He descended alone only to ascend into Heaven along with all those who had fallen from God's grace. He drove out the darkness and perdition of Hades and made it the abode of waiting for the last day.

But it was impossible for the grave to hold the fountainspring of life. Christ's victory which began in Hades reaches its consummation in His rising from the grave. His triumph is now sealed by His glorious resurrection. The Crucified Christ is now the victorious Christ Who shares His glory and victory with those who believe in Him. Suffering and death give place to glory and exaltation. Arising from death, He draws all faithful men to Himself and shares His glorified humanity with all believers by incorporating them into His Mystical Body, the Church, and makes them co-heirs of eternal incorruption and blessedness.

It is this perfect joy of the resurrection that faithful Christians experience on Easter Sunday. But this joyous spirit is especially intense in the life of the Holy Orthodox Church. Indeed it is a permanent mark of the Church. She perpetually appropriates to herself the fruits of the resurrection in the celebration of the Eucharistic offering. In her most solemn act of worship she constantly enters into the reality of the resurrection renewing her identity with Him Who has drawn His chosen people to Himself in His glory. In Orthodoxy there is a strong conviction that even the whole world rejoices bathed in the radiance of the resurrection light and hallowed in the efficacious power of His glory. In exuberant joy the Orthodox faithful sing, "Today all creation rejoices and is glad, for Christ has risen and Hades has been despoiled!"

With the rising of Christ in the New Pascha the emergence of the New People of God becomes a reality. The Heavenly Marriage takes place when Christ "as a Bridegroom comes forth from the tomb as from the wedding chamber". Christ espouses His Church and brings forth newly-born children who constitute one family, or one Mystical Body, the Church, destined for perfect union with the Father in His Heavenly Kingdom.

It is to this new community or "holy nation" that you belong, dear Orthodox reader. You are one of those who have been initiated into the "newness of life" by dying and rising mystically with Christ in Baptism. In imitation of Christ you have vanquished death by death. Of course, it does not involve a physical dying. Yet, it is a death whose reality has rendered powerless the sorrow of physical death. The infinite love of God has saved you from the curse and despair of death by trampling down death by death in the person of His only begotten Son. Although the "newness of life" granted in Baptism finds its fulness in the "last day", nonetheless it is a present reality of this life. From now you dwell in the realm of the resurrection glory experiencing the ineffable happiness of the divine life. But keep and cherish your union with Christ in a life of faith and prayer, lest that blessedness be forfeited by your sinning and the violation of His love.

ΚΥΡΙΕ Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ . . .

Κύριε, γυναῖκα ἁμαρτωλή, πολλά, πολλὰ θολά, βαρυὰ τὰ κρίματά μου.
Μά, ὦ Κύριε, πῶς ἡ θεότη σου μιλᾶ μέσ' στὴν καρδιά μου!

Κύριε, προτοῦ Σὲ κρύψ' ἡ ἐντάφια γῆ ἀπὸ τὴ δροσαυγὴ λουλούδια πῆρα
κι' ἀπ' τῆς λατρείας τὴν τρίσβαθη πηγὴ Σοῦ φέρνω μῦρα.

Οἶστρος μὲ σέρνει ἀκολασίας. Νυχτερὸ σκοτάδι ἀφέγγαρο, ἄναστρο μὲ ζώνει
τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας: φωτιὰ μὲ καίει, μὲ λιώνει.

'Εσὺ ποὺ ἀπὸ τὰ πέλαα τὰ νερὰ τὰ ὑψώνεις νέφη, πάρετα ἔρωτά μου,
κυλᾶνε, εἶναι ποτάμια φλογερὰ τὰ δάκρυά μου.

Γύρε σ' ἐμέ. 'Η ψυχή μου πῶς πονεῖ! Δέξε με. 'Εσὺ ποὺ δέχτηκες καὶ γεῖραν
ἄφραστα ὡς ἐδῶ κάτου οἱ οὐρανοὶ καὶ σάρκα ἐπῆραν.

Στἄχραντά Σου τὰ πόδια, βασιλιά μου 'Εσύ, θὰ πέσω καὶ θὰ στὰ φιλήσω
καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου τὰ μαλλιὰ θὰ στὰ σφουγγίσω.

Τἄκουσεν ἡ Εὔα μέσ' στὸ ἀποστερνὸ τῆς παράδεισος φῶς ν' ἀντιχτυπᾶνε
κι' ἀλαφιασμένη κρύφτηκε. . . . Πονῶ, σῶσε, ἔλεος κάνε.

Ψυχοσώστ' οἱ ἁμαρτίες μου λαός· τὰ ξεδιάλυτα ποιὸς θὰ ξεδιαλύσῃ;
'Αμέτρητό Σου τὸ ἔλεος, ὁ Θεός! Ἄβυσσο ἡ κρίση.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 88ης σελ.)

σκαλίας. Οὕτω δὲ διεμόρφωσεν εἰς τὸ διάστημα τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων τὴν 'Αγίαν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν «μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἤ τι τῶν τοιούτων» ('Εφεσ. 5:27).

Ἔκτοτε ὅσοι τὴν ἀλήθειαν ζητοῦν, ὅσοι τὴν ἕνωσιν τῶν 'Εκκλησιῶν ποθοῦν, εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν ἂς ἀνατρέχουν. 'Ο 'Ιησοῦς, ὅτε μετεβίβαζε τὴν θρησκείαν Του εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐγνώριζε τί θὰ ἐγίνετο καὶ ὀρθῶς προεφήτευσεν. Ὅσοι εἰς τοῦτο ἀμφιβάλλουν — δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες ἀμφιβάλλοντες — δὲν ἀποδέχονται τὴν προφητείαν τοῦ 'Ιησοῦ, ὅτι εἰς τὸ 'Ελληνικὸν ἔθνος θὰ ἐκαρποφόρει πλουσίως ἡ διδασκαλία Του.

Ὅσοι ηὐτυχήσαμεν νὰ γεννηθῶμεν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας ἂς μένωμεν ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτήν. Ἂς ζῶμεν τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ ὅπως μᾶς τὴν διδάσκει. Διὰ τῆς βιώσεως τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας κατὰ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα αἰσθανόμεθα τὴν ἐξαγιαστικὴν δύναμιν τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ ἀντιλαμβανόμεθα τὸ βάθος καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς πνευματικῆς μας κληρονομίας. Μιᾶς κληρονομίας ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπαφὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ γένους μας μετὰ τοῦ 'Ιησοῦ.

The Religious Calendar

APRIL						
S	M	T	W	T	F	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

The following information about the Feasts and Commemorations of the month has been taken from the ecclesiastic book «Ὡρολόγιον», by free selection of the translator.

11th. Good Monday.

From this day the divine Passion of our Saviour commences. First it commemorates Joseph, since his sufferings resemble those of the Lord. Joseph was the eleventh son of Jacob. Because his brothers envied him, they threw him into a pit and later sold him to foreigners, who took him to Egypt. There he was accused for his prudence and condemned to imprisonment. Finally, he was delivered from prison with great honors and established as the king and the lord of all Egypt. As such, he succeeded in storing grain for all the people. For all that he suffered and did he marked himself with the Passion and the ensuing glory of our Lord Jesus Christ.

The parable which our Lord told of the fig tree that was cursed and withered away because of its fruitlessness is joined to the memory of Joseph. The fig tree was compared to the synagogue of the Jews which lost all its spiritual grace because it lacked the fruits of virtue and piety.

12th. Good Tuesday.

We recall the parable of the Ten Virgins on Good Tuesday. Jesus told this parable with many, as He was hearing His Passion. This parable teaches us that in our effort to achieve the great ideal of virginity we should not neglect our other duties, especially charity, which brightens the candle of virginity. Moreover, as we do not know when our life will end, we should always be prepared to receive the bridegroom. If we are not prepared, as the unwise virgins, he may suddenly appear and slose the door to the heavenly bridal-chamber upon us, and announce the horrible verdict: "I verily tell you, I do not know you".

13th. Good Wednesday.

The conservative interpreters of the Gospel say that two women anointed the Lord: one long before His Passion, the other a few days before it. One was a prostitute and a sinner, the other a prudent and virtuous woman. Our Church, commemorating the memory of this reverent deed and attributing it to the prostitute, also cites the betrayal of Judas; for according to the chronology of Matthew, both incidents occured two days before the Passover, on Wednesday. The immoral woman poured ointment on the head and the feet of Jesus and wiped them with her hair. That precious ointment was priced at 300 pence or approximately 15 venetian gold pieces. Judas, the extremely avaricious disciple, was shocked at the loss of so much ointment. Jesus reprimanded him and Judas indignantly went to the chief priests, who were assembled in the court of Caiaphas scheming already against Christ. Judas agreed to the betrayal of his Master for thirty silver pieces, and began to look for a chance to deliver Him. Fasting on Wednesday was established from the apostolic times in commemoration of these two incidents.

23rd. The Commemoration of the Glorious Great Martyr, George the Victorious.

George, the indeed great and glorious martyr of Christ, was the offspring of a Cappadocian father and a Palestinian mother. He took part in many wars as a chief captain and proved himself an excellent and victorious fighter. During the times of Diocletianus he confessed his faith for Christ, which he had learned from his forefathers and was concealing until then. As a result he suffered many and various torments. However, he sustained everything, thus proving himself victorious (tropaiophoros). Through his feats, he led many to the full knowledge of truth before he was beheaded in 296. His sacred remnants were carried by his servant to Lydda in Palestine—undoubtedly the birthplace of his mother—and were laid in the temple that was erected there in his name (November 3).

25th. The Commemoration of the Apostle and Evangelist Mark.

It is said that Mark was an idolater who came from Cyrine of Pentapolis, near Libya. He was brought to the Faith through the apostle Peter, whom he followed as far as Rome. During his stay there, through the exhortations of Peter himself and by demand of the Christians, he composed the Gospel in Greek, being the second to do so after Matthew. Later he left for Egypt where he preached the gospel and was the first to form the Church of Alexandria. It is said that he suffered a martyr's death, approximately in the year 64.

Mark is pictured with the lion, the second of the symbolic animals of Ezekiel, perhaps because his gospel starts with the life of the Prodrome in the desert, where the lions are to be found; or, according to others, because the distinctive charateristic of his gospel is the kingdom of Christ, the lion being the king of animals.

Talks With Sunday School Teachers

By X. DIAMOND
Director of Sunday Schools

ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα. Εἶναι μεγάλες οἱ ἡμέρες αὐτὲς γιὰ ὅλον τὸν χριστιανικὸ κόσμο, ἰδιαιτέρως ὅμως γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους.

Ἡ σημασία τῶν ἐξαιρετικῶν γεγονότων, ποὺ ἑορτάζομε τὶς μεγάλες καὶ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, τονίζεται στοὺς θαυμασίους καὶ ἀφθάστου ὕψους καὶ μεγαλείου ὕμνους τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τίνος ὀρθοδόξου τὸ εἶναι δὲν διατρέχουν ρίγη θρησκευτικῆς συγκινήσεως, ὅταν ἀκούῃ τὸ «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου . . .»; Καὶ τίνος ὀρθοδόξου ἡ καρδία δὲν σκιρτᾷ ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι καὶ θρησκευτικὴ ἔξαρσι, ὅταν στὰ ὦτα του ἠχῇ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν . . .» καὶ τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει . . .»;

Τὴ σημασία τῶν μεγάλων αὐτῶν ἑορτῶν θὰ τὴν αἰσθανθοῦμε στὶς συγκινητικές, στὶς μοναδικὲς σὲ μυστικισμό, ὡραιότητα καὶ μεγαλοπρέπεια ἀκολουθίες τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Θὰ τὴν ζήσωμε στὰ σπίτια μας καὶ στὸ οἰκογενειακό μας τραπέζι. Θὰ τὴν διαλαλήσωμε μὲ τὸν ἀναστάσιμο χαρμόσυνο χαιρετισμό μας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Πρέπει νὰ τὴν τονίσωμε ὅμως καὶ στὸ Κατηχητικό μας Σχολεῖο. Ὁποιοδήποτε κι' ἂν εἶναι τὸ μάθημα τῆς σειρᾶς, δὲν θὰ παραμελήσωμε νὰ ἐφαρμόσωμε τὴν «ἐπ' εὐκαιρίᾳ» διδασκαλία, προκειμένου γιὰ τόσο βασικὰ θρησκευτικὰ γεγονότα. Τὸ ὕψος τῶν ἑορτῶν αὐτῶν εἶναι τόσο μεγάλο καὶ ἡ σημασία των τόσο ζωτικὴ γιὰ τὴ θρησκευτική μας ζωή, ὥστε καθίστανται ἀνεξάντλητη πηγὴ ὑψηλῶν διδαγμάτων καὶ θρησκευτικῶν συναισθημάτων, βιώσεων καὶ ἐξάρσεων.

Ποιὰ εἶναι τὰ σημεῖα, στὰ ὁποῖα θὰ δώσωμε ἔμφασι; Εἶναι πολλά. Ἐξαρτᾶται ὅμως ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν μαθητῶν μας καὶ ἀπὸ τὰ ψυχολογικὰ δεδομένα γιὰ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ ψυχικὰ γνωρίσματα τῆς ἡλικίας των, ποιὰ καὶ ποιὲς πλευρές των θὰ τονίσωμε.

Οἱ μαθηταὶ τῶν κατωτέρων τμημάτων εἶναι ἀδύνατο, ὡς γνωστόν, νὰ συλλάβουν θεωρητικὲς ἔννοιες. Ἐπὶ πλέον τοὺς μαθητὰς αὐτοὺς συγκινεῖ καὶ ἀπασχολεῖ καὶ ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως ἡ ἐξασφάλισις στοργῆς καὶ ἀγάπης ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς γύρω των, ποὺ θὰ ἰσχυροποιήσῃ στὶς ψυχές των τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας, τόσο βασικὸ γιὰ τὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξι τῆς προσωπικότητός των. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἡλικία, κατὰ τὴν ὁποία μεταξὺ ἄλλων πρέπει νὰ καλλιεργήσωμε στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ γεμάτος ἀπὸ ἀγάπη καλὸς καὶ παντοδύναμος πατέρας μας καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ στοργικὸς καὶ ἕτοιμος πάντοτε νὰ μᾶς βοηθήσῃ φίλος μας.

Στὰ τμήματα λοιπὸν αὐτὰ θὰ περιορισθοῦμε σὲ ἁπλῆ, ἀλλὰ σαφῆ καὶ δραματικὴ ἀφήγησι τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως μὲ κάθε δυνατὴ αἰσθητοποίησι τῶν ἐξαιρετικῶς δραματικῶν αὐτῶν γεγονότων. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἰδιαιτέρως θὰ τονίσωμε στὰ τμήματα αὐτὰ εἶναι ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὲ μᾶς, ἀφοῦ ἐθυσίασε τὸν Υἱό του πρὸς χάριν μας, ὡς καὶ ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀπέραντη φιλία τοῦ Χριστοῦ μας, ἀφοῦ γιὰ μᾶς ὑπέφερε τόσα φρικτὰ μαρτύρια καὶ σταυρώθηκε. Στὴν ἀπεριόριστη αὐτὴ ἀγάπη καὶ φιλία τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου μας ἠμποροῦμε πάντοτε νὰ ὑπολογίζωμε, ἂν κι' ἐμεῖς ἀνταποδίδωμε τὰ αἰσθήματα αὐτὰ μὲ κάθε τρόπο καὶ ἰδίως μὲ τὶς καλές μας πράξεις.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐκφράζεται ὑπέροχα στὸ κατωτέρω ὡραῖο ποιηματάκι τοῦ ποιητοῦ μας Ν. Καμβύση, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ Χέρια», ποὺ ἠμποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε στὸ μάθημά μας.

Τὰ χέρια αὐτά, ποὺ βλέπεις καρφωμένα
καὶ πληγωμένα πάνω στὸ Σταυρό,
εἶναι τὰ χέρια ποὺ ἔπλασαν ἐσένα
καὶ σοῦδωκαν τὴ σκέψη, τὸ μυαλό.

Καὶ κάποτε τὰ ἴδια αὐτὰ χέρια,
γιὰ σένα, τὸν πολὺ παλιὸ καιρό,
ἐφτιάξανε τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια,
τὴ θάλασσα, τὴ γῆ, τὸν οὐρανό.

Τὰ χέρια αὐτά, τὰ καταματωμένα,
ποὺ τὰ τρυπῆσαν τὰ σκληρὰ καρφιά,
τὰ χέρια αὐτά, ποὺ βλέπεις πληγωμένα,
κάποια φορὰ χαϊδέψαν τὰ παιδιά.

Καὶ τώρα: οἱ τρύπες, οἱ πληγές, τὸ αἷμα! . . .
Τὰ χέρια αὐτὰ δὲν ἦταν γιὰ καρφιὰ
κι ὅμως τὰ δέχτηκε ὁ Χριστός, γιὰ σένα.
Πῶς νὰ μὴν Τοῦ χαρίσῃς τὴν καρδιά;

Ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν ἡλικιῶν, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται στὰ μεσαῖα τμήματά μας, εἶ-

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μονὴ Λαύρας — Ἅγ. Ὄρος

καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς ἡρωϊκὰ πρόσωπα, ποὺ ἀγωνίζονται καὶ θυσιάζονται γιὰ μεγάλες ἰδέες, καὶ ἡ ἀναζήτησις τέτοιων ἰδανικῶν προσώπων, ποὺ θὰ καταστοῦν πρότυπα μιμήσεως. Στὴν ἡλικία αὐτὴ τῆς ἡρωολήσεως μιὰ ἀπὸ τὶς κύριες προσπάθειές μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ προβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ἀνωτέρου ὑπέροχου ἰδεολογικοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ τοῦ ἰδανικωτέρου προτύπου γιὰ μίμησι. Τὰ γεγονότα τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως μᾶς παρέχουν πρώτης τάξεως εὐκαιρία γι' αὐτό.

Στὰ τμήματα αὐτά, μαζὶ μὲ τὴ δραματικὴ ἀφήγησι τῶν κοσμοσωτηρίων αὐτῶν γεγονότων, θὰ τονίσωμε ἰδιαιτέρως τὸν ἰδεολογικὸ χαρακτῆρα τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν θριαμβευτικὴ νίκη του κατὰ τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστὸς προσέφερε τὴ μεγαλύτερη θυσία, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς, γιὰ μιὰ μεγάλη ἰδέα, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο. Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα Ἐκείνου, κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀγωνίζεται γιὰ μεγάλες ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες, χωρὶς ἐγωϊστικὰ ἐλατήρια καὶ ἕτοιμος γιὰ κάθε θυσία. Ἡ θυσία ὅμως τοῦ Χριστοῦ τὸ τέλος κατέληξε σὲ θριαμβευτικὴ νίκη, στὴν πιὸ μεγάλη νίκη ποὺ ἔλαβε χώραν ποτέ, στὴν νίκη κατὰ τοῦ θανάτου. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅσοι ἀγωνίζονται καὶ ὑποβάλλονται σὲ θυσίες γιὰ ὑψηλὲς ἰδέες καὶ μεγάλα ἰδανικά, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ στὸ τέλος — μὲ τὴν βοήθεια τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου — νὰ βγοῦν νικηταὶ καὶ θριαμβευταί. «Οἱ Γολγοθάδες τῆς ζωῆς ὅλοι σ' Ἀνάσταση θὰ βγάζουν», ὅπως λέγει ἕνας ἄλλος ποιητής μας, ὁ Σ. Κόλλιας.

Τὴν ἰδέα αὐτὴ ἐκφράζει ἕνα ἄλλο ποίημα τοῦ Ν. Καμβύση μὲ τὸν τίτλο «Θυμήσου», ποὺ ἠμποροῦμε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσωμε στὰ τμήματα αὐτά.

Τὸ αἷμα αὐτό, ποὺ χύθηκε μιὰ μέρα στὸ Σταυρὸ
καὶ ἔβαψε ἀργὰ-ἀργὰ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ χῶμα,
χρόνια πολλὰ περάσανε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ
ποὺ τοῦ Χριστοῦ μας σταύρωσαν τὸ σῶμα...

Τὸ αἷμα αὐτό, ποὺ χύθηκε ἀργὰ-ἀργὰ στὴ γῆ,
χειμάρρου ἔγινε ὁρμή, φωτιᾶς ἔγινε λαύρα
καὶ ἔφερε μέσ' ἀπ' τὴ νυχτιὰ τὴ γαλανὴ αὐγὴ
καὶ ἔγινε ἥλιος στὶς καρδιὲς καὶ στὰ πελάγη αὔρα.

Τὸ αἷμα αὐτό, οἱ κόκκινες αὐτὲς σταλαγματιές,
ποὺ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ τρέξαν κι ἀπ' τὴν καρδιά Του,
γιὰ τὴν ἀγάπη Του μιλοῦν, κι ἡ καθεμιά τους, δές,
πόσες χιλιάδες γλύτωσε παιδιά Του!

Τὸ αἷμα αὐτό, ποὺ χύθηκε στοῦ Γολγοθᾶ τὴ γῆ,
τὸ αἷμα ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ θυμήσου,
στρατιώτης Ἐκείνου γίνε καὶ ἐσὺ
καὶ γιὰ τὴ δόξα Ἐκείνου καὶ γιὰ τὰ ἰδανικά Του ἀγωνίσου.

Οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τμημάτων μας, ἔφηβοι καὶ νέον καὶ ὥριμοι, ἔχουν θεωρητικὰ ἐνδιαφέροντα· ζητοῦν νὰ εἰσδύσουν στὸ βαθύτερο πνεῦμα τῶν γεγονότων καὶ νὰ τὰ ἐξετάσουν καὶ ἑρμηνεύσουν σύμφωνα μὲ τὸ πραγματικό των νόημα καὶ τὶς αἰτιώδεις σχέσεις των.

Ἑπομένως στὰ τμήματα αὐτὰ πρέπει νὰ τονίσωμε τὸν δογματικὸ χαρακτῆρα τῶν γεγονότων αὐτῶν καὶ τὴ θέσι των μέσα στὸ ὅλο Χριστολογικὸ τμῆμα τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Θὰ ἐξάρωμε δηλαδὴ στὰ τμήματα αὐτὰ τὴν ἐξιλαστικὴ ἔννοια τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τὴ δημιουργία «νέας ζωῆς» διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κυρίως. (Πρὸς Ρωμαίους ε', 6-21, στ', 4-9. Α' πρὸς Κορινθίους ιε', 3-22. Β' πρὸς Κορινθίους ε', 14-19. Πρὸς Κολοσσαεῖς α', 18-22 κ. ἀ. Πρβλ. Α' Πέτρου β', 24).

Δὲν θὰ παραλείψωμε βέβαια νὰ δώσωμε ἰσχυρὸ συναισθηματικὸ τόνο καὶ χαρακτῆρα στὴ διδασκαλία μας καὶ νὰ τὴν καταστήσωμε ὅσον τὸ δυνατὸ πιὸ ἐποπτικὴ σὲ ὅλα μας τὰ τμήματα καὶ ἰδιαιτέρως στὰ μικρότερα.

Ἐκτὸς τῆς «ἐπ' εὐκαιρίᾳ» αὐτῆς διδασκαλίας, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ὀργανώνωνται στὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰδικὰ ἑορταστικὰ προγράμματα μὲ σχετικὲς ἐπαγγελίες ποιημάτων, δραματοποιήσεις, ἄσματα καὶ προβολές. Τὸ Κατηχητικὸ Γραφεῖο εὔχεται καὶ θὰ βοηθήσῃ νὰ καθιερωθῇ καὶ γενικευθῇ ἡ ὀργάνωσις τέτοιων προγραμμάτων.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

1. ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ

('Απὸ τὸ βιβλίον «'Η ἐν Χριστῷ Ζωὴ» 'Ιωάννου Πρωθιερέως τῆς Κρονστάνδης. Μετάφρασις ἐκ τοῦ 'Αγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Κου Μιχαήλ.)

«Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε» ('Ιωάν. 15, 16).

ΠΟΣΟΝ μεγάλη προσωπικότης εἶναι ὁ ἱερεύς! Εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ συνομιλίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς διαρκῶς ἀπαντᾷ εἰς τοὺς λόγους του· διότι ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ τελεταί, ὁποιαδήποτε αἱ προσευχαί του, ὁ ἱερεὺς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι πάλιν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ τελεταὶ καὶ ὁποιαδήποτε αἱ προσευχαί, ὁ Κύριος ἀπαντᾷ εἰς αὐτόν. Πῶς, λοιπόν, ὑπ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ὅταν πολιορκῆται ἀπὸ πάθη, δύναται ὁ ἱερεὺς νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ πάθη ταῦτα εἶναι χθαμαλά, ἀκάθαρτα ἰδιαιτέρως δι' αὐτόν, καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ 'Ιησοῦς Χριστὸς ὀφείλει καθ' ὁλοκληρίαν νὰ πληροῖ; 'Ο ἱερεὺς εἶναι ἄγγελος καὶ ὄχι ἄνθρωπος· κάθε ἀνθρώπινον πρέπει νὰ εἶναι ὄπισθεν καὶ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. Ὦ, Κύριε! «οἱ ἱερεῖς Σου ἂς ἐνδυθοῦν δικαιοσύνην» (Ψαλ. 131, 9)· ἂς ἐνθυμοῦνται πάντοτε τὸ μεγαλεῖον τῆς κλήσεως αὐτῶν καὶ ποτὲ ἂς μὴ περιπλέκωνται εἰς τὰ δίκτυα τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ κόσμου· ἂς εὑρίσκονται μακρὰν ἀπὸ «τὰς μερίμνας τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τῆς ἀπάτης τοῦ πλούτου καὶ τῶν περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμιῶν» (Μαρ. 4, 19).

Ὅπως τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης εἶναι ἀχώριστα ἀπὸ τὸν ἥλιον, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ἁγιότης, ἡ διδαχή, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαχνία πρὸς ὅλους πρέπει νὰ εἶναι ἀχώριστα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἱερέως· διότι τίνος τὸ ὑπούργημα φέρει; Τοῦ Χριστοῦ. Τίνος κοινωνεῖ τόσον συχνά; Τοῦ Χριστοῦ — Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος Αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποιμνίου του, ὅ,τι εἶναι ὁ ἥλιος εἰς τὴν φύσιν! Φῶς δι' ὅλους, ζωοποιὸς θερμότης, ἡ ψυχὴ ὅλων.

'Ο ἱερεύς, ὡς ἰατρὸς ψυχῶν, ὀφείλει νὰ εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ πνευματικὰς ἀδυναμίας (δηλαδὴ ἀπὸ πάθη) διὰ νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ θεραπεύῃ καὶ τοὺς ἄλλους· ὡς ποιμήν, ὀφείλει νὰ τρέφεται εἰς τὰς χλοώδεις νομὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν 'Αγίων Πατέρων, διὰ νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ βοσκήσῃ τὰ πνευματικά του πρόβατα· ὀφείλει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ παλαίῃ ἐναντίον τῶν νοητῶν λύκων, διὰ νὰ γνωρίζῃ πῶς θὰ ἠμπορῇ νὰ τοὺς ἐκβάλῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ· ὀφείλει νὰ εἶναι ἔμπειρος καὶ ἰσχυρὸς εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν· νὰ μὴ δεσμεύεται ἀπὸ κοσμικὰς ἐπιθυμίας καὶ θέλγητρα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν ἁπλοστίαν, τὴν φιλαυτίαν, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν φιλοδοξίαν. 'Εν γένει δὲ ὀφείλει νὰ εἶναι φῶς, διὰ νὰ φωτίζῃ ἄλλους· πνευματικὸν ἅλας, διὰ νὰ προφυλάσσῃ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν πνευματικὴν φθορὰν καὶ νὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν τῶν παθῶν. "Αν ὅμως τὸ ἀντίθετον συμβαίνῃ, κάθε πρόσωπον ἀσθενὲς πευματικῶς θὰ δύναται νὰ εἴπῃ: «'Ιατρέ, θεράπευσον σεαυτόν» (Λουκᾶ 4, 23) πρῶτον καὶ ἔπειτα θὰ σοὶ ἐπιτρέψω καὶ ἐμὲ νὰ θεραπεύσῃς. «'Υποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματ. 7, 5).

'Ο ἱερεὺς πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάφορος πρὸς τὰ γήϊνα, διὰ νὰ μὴ παγιδεύεται ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὅταν τελῇ τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ τὰ ἁγιώτατα μυστήρια, ἀλλὰ νὰ φλέγεται πάντοτε ἀπὸ ἀγάπην ἀγνὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς πλησίον, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν των καταστρέφονται καὶ σώζονται πάλιν διὰ τῆς χάριτος τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἐν 'Αγίῳ Πνεύματι! Πόσον ὅμως εἴμεθα ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν ἁμαρτίαν! Πόσον ἰσχυραὶ εἶναι αἱ κοσμικαί μας προτιμήσεις! καὶ ὅταν ἀκόμη τελοῦμεν τὰ μυστήρια, δὲν κατορθώνομεν νὰ ἀφήσωμεν τελείως κατὰ μέρος τὰς κοσμικὰς φροντίδας καὶ συμπαθείας, εἰς τὰς ὁποίας τόσον εἴμεθα συνηθισμένοι νὰ ἐμμένωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς ταράσσει, συσκοτίζει καὶ διαφθείρει τὴν διάνοιάν μας, δεσμεύει τὰς καρδίας μας καὶ μᾶς συλλαμβάνει αἰχμαλώτους. Καὶ τὸ ἀξίζομεν! Μὴ νυστάζῃς! 'Ο ἱερεὺς θὰ ὤφειλε νὰ εἶναι ἄγγελος μὲ τὴν ἀνάτασιν τῶν σκέψεών του, μὲ τὴν ἀγνότητα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, μὲ τὴν θέρμην τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Θεόν, τὸν Δημιουργὸν τῶν πάντων καὶ Σωτῆρα, καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀδελφούς του.

Τί σὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ; 'Η σὰρξ καὶ ὁ κόσμος! Δηλαδή, ἡ εὐχάριστος τροφὴ καὶ τὸ ποτόν, τὰ ὁποῖα κάμνουν τὴν καρδίαν ὀκνηρὰν καὶ παχυλὴν — καὶ ἡ ἐπιθυμία κομψοῦ ἐνδύματος καὶ καλλωπισμῶν ἢ διακρίσεων καὶ ἀμοιβῶν· ἂν τὸ ἔνδυμα καὶ ὁ ἄλλος στολισμὸς εἶναι καμωμένα ἀπὸ πολὺ ὡραῖα, χρωματιστὰ καὶ μεταξοῦφαντα ὑφάσματα, φροντίζομεν καὶ μεριμνῶμεν, ὅπως μὴ τὰ λερώσωμεν καὶ τὰ σπιλώσωμεν ἢ τὰ σκονίσωμεν καὶ τὰ βρέξωμεν, ἐνῷ ἡ μέριμνα καὶ ἡ φροντίς, πῶς νὰ εὐαρε-

στήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν μὲ τὰς σκέψεις, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα, ἐξαφανίζονται, ἡ δὲ καρδία τότε ζῇ διὰ τὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς καλλωπισμοὺς καὶ καθ' ὁλοκληρίαν καταπιέζεται ἀπὸ αὐτὰ καὶ παύει νὰ μεριμνᾷ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἑνώσεώς της μετ' Αὐτοῦ· ἂν τοιοῦτόν τι συμβαίνῃ εἰς τὸν ἱερέα, τότε οὗτος παραμελεῖ τὴν προσευχὴν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του καὶ γίνεται ὄχι φιλάνθρωπος, ἀλλὰ φιλοχρήματος καὶ κενόδοξος, καὶ ζητεῖ ὄχι πλέον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὅ,τι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει, ἤτοι χρήματα,-τροφήν, ποτόν, τὴν εὔνοιάν των, τὴν καλὴν των ἰδέαν περὶ αὐτοῦ, τοὺς καλούς των λόγους καὶ τὰς κολακείας των. Ἀγωνίζου καὶ πάλαιε, λοιπόν, ἐναντίον παντὸς κοσμικοῦ δελεάσματος, ἐναντίον παντὸς ὑλικοῦ δελεάσματος, τὸ ὁποῖον σὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀγάπα τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ φρόντιζε μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων. Ἐνθυμοῦ ὅτι, ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἐκ τοῦ μηδενός, εἶναι πράγματι μηδὲν καὶ θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ μηδέν, διότι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου — πνοὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰκὼν τοῦ ἀθανάτου Βασιλέως, εἶναι ἀθάνατος.

Ἐνθυμοῦ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπαρνήθητι κάθε προσήλωσιν εἰς τὰ γήϊνα πράγματα. Ἀντὶ νὰ παρατηρῇς τὰ φθαρτὰ δημιουργήματα καὶ πράγματα, στρέφε διαρκῶς τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὸν Δημιουργόν, ὁ Ὁποῖος εἰς κάθε δημιούργημα ὑπάρχει καὶ διαρκῶς σὲ βλέπει καὶ διαρκῶς δοκιμάζει τὴν καρδίαν καὶ τὰς σκέψεις σου. Μὴ προσκολλᾶσαι μὲ τὴν καρδίαν σου εἰς τίποτε καὶ τίποτε μὴ κάμνῃς τῆς καρδίας σου Θεόν· ὁ μόνος τῆς καρδίας μας Θεὸς ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεός, Ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτήν· διότι ἡ καρδία μας, ἡ ψυχή μας εἶναι ἡ πνοή Του. Μὴ ἀφοσιώνεσαι μὲ ὅλην τὴν καρ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 98ην σελ.)

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας
Κος ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΛΙΑΜΑΔΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῇ προτάσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Κου Μιχαήλ, διὰ πράξεώς της κατὰ τὰ ἱερὰ θέσμια, προήγαγεν ὁμοφώνως τὸν Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτην Γερμανὸν Λιαμάδην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης πόλεως Κωνσταντίας τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλονήσου Κύπρου.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἐγεννήθη τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1884 εἰς Κριμήνιον Κοζάνης τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Ἤκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα εἰς τὴν γενέτειράν του, ἀκολούθως δὲ καὶ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων μόλις ἐτῶν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ δεχθῇ τὴν γυμνασιακὴν μόρφωσιν εἰς τὸ περίφημον Ζωγράφιον Γυμνάσιον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1901 ὁ ἀριστεύσας καὶ φέρελπις Μακεδὼν εἰσήχθη εἰς τὴν ἱστορικὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν Θεολογίαν καὶ νὰ ἐνταχθῇ οὕτω πάνοπλος εἰς τὸν ἱερὸν Ἑλληνορθόδοξον κλῆρον καὶ νὰ τιμήσῃ αὐτόν, ὅπως ὄντως τὸν τιμᾷ. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπὸ τὴν Θεολογικὴν Σχολήν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Πρεβέζης Ναθαναὴλ ὡς Ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκήρυξ, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐστάλη ὡς Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος εἰς τὰς Σαράντα Ἐκκλησίας τῆς Θράκης καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ξάνθην. Αἱ μεταθέσεις αὐταὶ δὲν ἦσαν τυχαῖαι. Ἡ περιφέρεια Ξάνθης ἦτο τότε, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς, ἡ πλέον εὐαίσθητος περιφέρεια, λόγῳ τῶν ἀνόμων βλέψεων τῶν Βουλγάρων ἐπὶ ἀκραιφνῶς Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ παρουσία ἐκεῖ κλη-

ρικῶν ἐμπίστων, πεπαιδευμένων, ἱκανῶν καὶ βαθύτατα ἐμπνεομένων ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπετέλει ἀνάγκην ἔκδηλον καὶ σημεῖον ζωτικὸν τοῦ ἐθνικοῦ προγράμματος τῆς κινδυνευούσης Πατρίδος. Αἱ ἀπαραίτητοι αὐταὶ ἀρεταί, ἤτοι ἡ βαθεῖα μόρφωσις καὶ ἡ στερὰ πίστις εἰς τὸ δίκαιον τῆς μαχομένης Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἦσαν ὀργανικὰ στοιχεῖα τῆς δυναμικῆς προσωπικότητος τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ καὶ ἐξεδηλώθησαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, κατὰ τρόπον ὑπενθυμίζοντα τὰς ὑπερόχους πατριωτικὰς πράξεις κληρικῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα κοσμοῦν τὴν θρυλικὴν ἱστορίαν τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Βούλγαροι, εὐθὺς ὡς ἔλαβον γνῶσιν τῆς δράσεως τοῦ Ἀρχιδιακόνου Γερμανοῦ, συνέλαβον τοῦτον, τὸν ὡδήγησαν ὅμηρον καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς στρατόπεδον συγκεντρώσεως, διὰ νὰ ὑποστῇ ἐκεῖ τὰ πάνδεινα. Ἡ πίστις ὅμως τοῦ ἀγωνιστοῦ κληρικοῦ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπεδείχθησαν τὸ θαυματουργὸν ἀντίδοτον κατὰ τῶν σωματικῶν πόνων καὶ τῶν σκληρῶν βασανισμῶν. Οὕτω, ὅταν ἔληξεν ὁ πόλεμος καὶ ὑπεγράφη ἡ εἰρήνη, ὁ ἀγωνιστὴς κληρικὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐλευθέραν Πατρίδα μὲ τὸ σῶμα μὲν ἀσθενικόν, ἀλλὰ μὲ τὸ φρόνημα ὑψηλὸν καὶ ἀκμαῖον, διὰ νὰ προβληθῇ καὶ νὰ προβάλλεται ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν πρὸς ὅλους ὅσοι φοροῦν τὸ τιμημένον ράσον καὶ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ ἔτος 1924 καὶ ὑπηρέτησε διαδοχικῶς καὶ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ὡς Ἱερατικὸς Προϊστάμενος εἰς τὰς Κοινότητας Schenectady, N. Y., Endicott, N. Y. καὶ Youngstown, Ohio. Τὰ πνευματικά του τέκνα εἰς τὰς Κοινότητας αὐτὰς ὡμίλουν καὶ ὁμιλοῦν πάντοτε μὲ ἀγάπην εἰλικρινῆ καὶ μὲ σεβασμὸν βαθύτατον διὰ τὸν πεπαιδευμένον, ἔντιμον, ἱκανὸν καὶ δημιουργικὸν ἱερέα.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Τοιχογραφία Μονῆς Κουτλουμουσίου — Ἅγ. Ὄρος

Πλεῖστοι τούτων τὸν ἐπισκέπτονται συχνάκις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου, ὅπου ἀπὸ τετραετίας ὑπηρετεῖ ὡς Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ καὶ ὡς καθηγητὴς τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου.

Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὁ λευκὸς κληρικὸς καὶ ἐμπνευσμένος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας προβάλλεται ὡς τὸ τέλειον ὑπόδειγμα κληρικοῦ καὶ ὡς ὁ ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος τῆς ἑδραίας πίστεως, τῶν ὡραίων ἀρχῶν καὶ τῆς συνεπείας καὶ εἶναι δι' ὅλους, διδασκομένας καὶ διδάσκοντας, ὁ πολύτιμος φίλος καὶ σύμβουλος καὶ καθοδηγητὴς καὶ ἐν ταυτῷ ὁ δυνάμενος νὰ ἑρμηνεύῃ ὀρθῶς καὶ νὰ προάγῃ τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἠθικὰ συμφέροντα τοῦ ἱδρύματος τούτου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου εἰς τὸ μέγα καὶ ὑπεύθυνον ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου ἦλθεν ὄντως ὡς ἡ ἐπιβεβλημένη δικαίωσις κόπων ἀτρύτων καὶ ἐπιδόσεων ὡραίων ἐν τῷ σταδίῳ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Διὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ ἓν ἐκ τῶν ἀρίστων στελεχῶν της καὶ ἐπιβραβεύει ἕνα λευκὸν πρεσβύτην ὑποδειγματικῆς ἁπλότητος καὶ σεμνότητος καὶ προσηνείας καὶ πραότητος, εὐρυτάτης παιδείας, ἀλλὰ καὶ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ δυνάμεως καὶ ἱκανότητος οὐχὶ μικρᾶς νὰ ὑπηρετῇ μετ' ἐπιμονῆς καὶ σταθερότητος πᾶν ὅ,τι εἶναι προσφιλὲς καὶ πολύτιμον εἰς προσωπικότητας ἐναρέτους.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐν Ἀμερικῇ καὶ συγκεκριμένως ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἀσφαλῶς εὑρίσκει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου Ἐπισκόπου ἕνα ἀκόμη πολύτιμον βοηθὸν καὶ συμπαραστάτην, ἱκανὸν καὶ πρόθυμον πάντοτε νὰ ὑπηρετῇ ἀποτελεσματικῶς διὰ λόγων συνετῶν καὶ δι' ἔργων ἀξίων καὶ διὰ παραδείγματος ὑψηλόφρονος τὸ εὐρύ της πρόγραμμα καὶ γενικώτερον τὴν πάντοτε ὡραίαν καὶ ἐμπνέουσαν προσπάθειαν τῶν Ἑλληνορθοδόξων τῆς χώρας μας αὐτῆς, ὅπως διατηρήσουν ἄθικτα καὶ ζῶντα καὶ δρῶντα πάντοτε τὰ ψυχικὰ χαρακτηριστικά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία ὁπλίζει καὶ κοσμεῖ τοὺς πιστούς της.

"My God, My God, Why Hast Thou Forsaken Me?"

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Minneapolis, Minn.

"Now from the sixth hour there was darkness over all the land unto the ninth hour. And about the ninth hour Jesus cried with a loud voice, saying, Eli, Eli, lama sabachthani? that is to say, My God, My God, why hast thou forsaken me?" Matt. 27:45-46.

WE go back 2,000 years. For an instant we gaze into the spiritual darkness that overshadows Golgotha. It is Good Friday. From the sixth to the ninth hour darkness closed over the hill. To many it must have seemed that death had at last ended the torment of crucifixion, but not yet. Suddenly at the ninth hour the shrouded stillness is shattered by a cry that wakes even the dullest of us to some realization of the agony through which our Lord passed: *"My God, My God, why hast Thou forsaken, me?"*

Men have been mystified, even dismayed, by these words. They suggest despair, disillusionment, hopelessness and shake the confidence of our faith. Why should Christ, the Son of God, even for an instant, feel forsaken? Could He have lost touch with God, even as ye do?

It has been said that: "Socrates died like a philosopher; Jesus Christ died like a God." But is this wild outcry the outcry of a God? By no means! Jesus Christ did not die like a God. He died like a man. It was His human nature, not His divine, that suffered on the cross.

Though He was God, He was just as human as we are. In our day we have discovered anew the terrible effect that torture may have even upon the very strongest. Even the sturdiest may be made to confess wrongs of which they know nothing. Torture weakens the whole man. Jesus had had to suffer terribly. He had endured four mock trials. He had been tried before Annas, Caiaphas, Herod, and Pilate. He had been crowned with thorns. He had been scourged. He had been now upon the cross for almost six hours. In addition to this there was the "crucifixion within the crucifixion." His disciples had left him. His own people had turned their backs on Him. Any man who for long hours has felt pains in every nerve of his body and his mind knows how easy it is to lose a sense of God's presence and cry out: *"My God, My God, why hast Thou forsaken me?"*

The sick person, his body racked by pain, loses God in his suffering and cries out: *"My God, My God, why?"*

Job, having lost all his children and his possessions, his body covered from head to foot with aching sores, must have cried out with what little strength he had: *"My God, My God, why?"*

St. John the Baptist, imprisoned by Herod, awaiting death at the hands of wicked Salome, sent a messenger to ask Jesus: Are you really the Christ? If you are why don't you release me from prison? *"My God, My God, why?"*

We do not always understand why. Suffering is sometimes, but not always, understandable.

When the wicked suffer, we feel that a factor of justice is at work: it is the harvest of their wrong sowing. But when the righteous suffer, the first human impulse is to cry. "This should not be. How can God permit it?" Wicked Herod "eaten by worms" — we can appreciate that. But Jesus "crucified between two thieves" — that seems baffling.

ΘΡΗΝΟΣ
Τοιχογραφία ἐν Νερὲτς Σερβίας
ΙΓ΄ αἰών.

Yet the suffering of Christ should teach at least this: If the Faultless One was not shielded from the things that bring suffering, why should we be surprised that life sometimes shoves us roughly into "the prison house of pain?"

When a father received word that his son, a brilliant lad, had been killed in a railway accident, he turned to his priest and cried in desperation, "Tell me, Father, where was God when my son was killed?"

"My friend," replied the priest, "God was just where He was when His own Son was killed."

At times it may seem to us that God has forsaken us but HE NEVER DOES. "He never does?" complains a widow whose only son was killed in Korea, "How can you say that? God certainly forsook me. He took my only son."

"No, madam. He took your son—He took him home—only after the evil of men—war—had killed him." God did not forsake Jesus. He took Him only after the sin of man had crucified Him. Even in death God does not forsake us, but comes to our rescue after evil of man has done its worst.

In his blackest hour on the cross our Lord uttered the cry: "My God, My God, why hast Thou forsaken me?" Was it a cry of self-pity? Was it a cry of stubborn bitterness? Was it a cry of rebellion against God? No, *it was a prayer*! It was a prayer offered in faith. It was offered with the conviction that God was still his very own. "*My* God," he prayed. As long as we can claim God as our very own, we cannot be utterly desolate.

The God in whom He trusted did not let Him down. Having thus prayed,

A RELIGIOUS WEEKEND

By PETER H. PALEOLOGOS
G.O.Y.A. Public Relations Director
Silver Springs, Md.

WITH the advent of the Greek Orthodox Youth of America several innovations have been made available for the youth of our church. Besides the National and District conferences which are held every year, Districts sponsor Religious weekends. Although they are not as universal as the conferences, the weekends are increasing with popularity. The best way to explain what a Religious weekend consists of is to give you an example of one which was held in Philadelphia, Pennsylvania, on February 18, 19 and 20. This, incidentally, was the second weekend; the first was held in Washington, D. C. last year.

On Saturday morning church services were held in the three Greek Orthodox churches in Philadelphia. After the services everyone assembled in the auditorium of St. George's church to hear welcoming remarks from the city's three clergymen, Reverend George Roussos of St. George, Reverend Chrysostomos Morkides of Evangelismos and Reverend Theodore Logothetis of St. Demetrios .

The first speaker on the program was Reverend Dr. C. Finch, Professor of the Philadelphia Divinity School who spoke on "The Hellenistic Background of The New Testament." Dr. Finch teaches both Greek and Hebrew. In his talk Dr. Finch stressed the advantages of being able to read the Bible in the original Greek because, in reality, the best translation is poor. He further stated that he would not envy a Hellene on Judgement Day, who stood before his Maker without having read the New Testament in Greek.

Mr. Ivan Michaelson Czap, attorney and Russian Orthodox Delegate to the World Council of Churches in Evanston, Illinois, this past summer, lectured on "Orthodoxy and the World Council of Churches." Mr. Czap explained the position of the Greek Orthodox Church in those conferences. These reasons were given in detail in the October issue of "The Orthodox Observer."

A report on the "Choral Clinic" was given by Mrs. Ann Gallos who was a member of the Choral committee during the conference in Minneapolis the summer of 1954. Father George Gallos of Evangelismos Church in Baltimore spoke on "Living Your Orthodox Faith" stressing some fundamentals required to accomplish this.

The afternoon program was concluded with a slide talk by Father Constantine Kazanas, Dean of the Cathedral Holy Trinity in New York City, on the "Glory of the Orthodox Church in Jerusalem". Father Kazanas has been in great demand for his talk on the Holy Lands by many communities. If your local G.O.Y.A. group ever sponsors this talk by Father Kazanas, put it down as a "must" in your book.

Between speeches the Tri-City Choir, comprised of the three choirs of the community churches and alternately led by their three choir directors, sang church hymns.

The evening was devoted to film presentations. A film explaining the Divine Liturgy was prepared by a television studio in Philadelphia for presentation over one of their programs, "Faiths of Our Times." The film was taken during Divine Liturgy at St. George's Church. The narration was in English, explaining the history of the church and the meaning of our services. The other Film, "The Divine Liturgy," was produced by the Los Angeles chapter of G.O.Y.A. It is a 16mm. film in sound and technicolor. Closing comments were given by Andrew Vance, National Chairman of G.O.Y.A. and Father D. N. Sakellarides, Spiritual Advisor of Diocese I, District II.

On Sunday a brief explanation in English was given on the Divine Liturgy at each church to further aquaint the youth with our religion. This was done as per a resolution passed at the District Conference held last year in Wilmington, Delaware.

Speakers for the banquet, which was held after church, included remarks by Mr. Charles Mangos, President of the Philadelphia G.O.Y.A.; a brief history of G.O.Y.A. by Miss Georgia Franks, Chairman of Diocese I, District II; and His Grace Bishop of Olympus Demetrius, Chancellor of the Archdiocese.

The members of the Philadelphia G.O.Y.A. can point with pride to the success of that weekend and to their contribution in helping their fellow GOYAN learn more of his religion and to increase their understanding of G.O.Y.A.'s motto "Live Your Orthodox Faith".

---

our Lord received an answer that enabled Him to see the remainder of his crucifixion journey through with a quiet heart and a serene mind. Having thus prayed, He was able to reach the end, not with a wall of despair, but with words of peaceful submission to God's will: "Father, into thy hands I commend my spirit."

Suffering is inescapable. It will come, often for no obvious reason, as it came to Christ. We will cry out to God in agony. But may our cry, like Christ's, be a prayer—a prayer of agony and yet of trust in God who promises; "I will never leave thee, nor forsake thee." We have a Savior who suffered. Having suffered, He is in a position to sympathize with us in our weaker moments.

May we never hesitate to turn to Him in prayer knowing that whatever our pain may be—He understands; for He too was once human and in a moment of deep sorrow He uttered words which so often come to our lips: "My God, My God, why hast Thou forsaken me?"

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 95ης σελ.)

δίαν σου εἰς κανὲν πρόσωπον, δηλαδὴ εἰς καμμίαν σάρκα, διότι ὁ μόνος Θεὸς τῆς καρδίας μας ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ Κύριος Θεὸς καὶ εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον πρέπει νὰ εἴμεθα ἀφωσιωμένοι. Προσκόλλησις εἰς ὑλικὰ πράγματα ἢ τὴν σάρκα ἀποτελεῖ ψεῦδος, δέλεαρ τοῦ Σατανᾶ καὶ θέλησιν τοῦ Διαβόλου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΕΤΟΣ ΚΑ΄ Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΑΡΙΘ. 421

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
25η Μαρτίου

Εἰς ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑκατοστῆς τριακοστῆς τετάρτης ἐπετείου τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς φιλτάτης γενετείρας μας, τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, ἀναγινώσκομεν μεταξὺ ἄλλων τὰ κάτωθι:

«Πῶς συνετελέσθη τὸ ὄντως μέγα τοῦτο καὶ παράδοξον θαῦμα τῆς νίκης τῶν ὀλίγων κατὰ τῶν πολλῶν, τοῦ θριάμβου τοῦ ἀσυντάκτου καὶ ἀπειθαρχήτου πλήθους κατὰ τῶν ὠργανωμένων στρατιῶν καὶ στόλων, τῆς ἐρειπωμένης, τῆς πεινώσης, τῆς αἱμορροούσης Ἑλλάδος κατὰ αὐτοκρατορίας φοβερᾶς καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς τότε λεγομένας μεγάλας δυνάμεις τῆς Εὐρώπης; Συνετελέσθη διὰ τῆς πίστεως τῶν ἐπαναστατῶν· διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν τὸν δημιουργήσαντα καὶ θέλοντα ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον· διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὸ ἀπόλυτον δίκαιον τοῦ ἀγῶνος των· διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος μας, εἰπόντος «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ». Ναί, παρὰ τῷ Θεῷ. Διότι τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοδυνάμου, τοῦ Παναγάθου καὶ Πανσόφου ἦτο ὁ ἀγὼν τῶν ἐπαναστατῶν. Εἰς τὰς χεῖρας δὲ Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος, τοῦ Ἑνὸς καὶ Μόνου Ἀληθινοῦ, παρέδωκαν οἱ ἀπεγνωσμένοι καὶ ἀλλόφρονες ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐπαναστάται τὰς σημαίας των καὶ ὁλοψύχους τὰς ἐλπίδας των εἰς τὴν αἰσίαν καὶ θριαμβευτικὴν ἔκβασιν τοῦ δικαιοτάτου, τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος των.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀγὼν ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἐπιτυχίας».

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος

Τῇ συστάσει τῶν ἰατρῶν του, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐφησύχασεν εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου οἰκίαν του ἐπὶ δεκαήμερον, ὅπου καὶ ἀπεθεραπεύθη ἐκ σοβαροῦ κρυολογήματος.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας Κου Ἀθηναγόρα εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Γερουσίαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἑορτῆς. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Αἰδεσ. Frederick Brown Harris, ἱερεὺς τῆς Γερουσίας, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κος Ἀθηναγόρας, ὁ Γερουσιαστὴς Ester Kefauver (Dem.-Tenn.) καὶ ὁ Αἰδεσ. Θωμᾶς Ι. Δανιήλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑΣ

—Τὴν 22αν Φεβρουαρίου ἐχειροτονήθη εἰς ἱερέα ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θ. Σχολῆς μας κ. Φραγκούλης Μ. Κυρλαγκίτσης καὶ ἐτοποθετήθη ὡς Ἱερατ. Προϊστάμενος εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Martins Ferry, Ohio.

—Τὴν 6ην Μαρτίου ἐχειροτονήθη εἰς ἱερέα ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θ. Σχολῆς μας κ. Δημήτριος Καρατζᾶς καὶ ἐτοποθετήθη ὡς βοηθὸς ἐφημέριος ἐν Cleveland, O.

—Εἰς τὴν Κοινότητα Memphis, Tenn., διωρίσθη ὁ Αἰδ. Νικόλαος Βιέρος, ὅστις ἐφημέρευεν προηγουμένως εἰς Huntington, W. Va.

—Εἰς Huntington, W. Va., διωρίσθη ὁ Αἰδ. Κ. Μητσόπουλος, ὅστις ἐφημέρευεν εἰς Santa Barbara, Cal.

—Εἰς τὴν νεοσύστατον Κοινότητα Charlottesville, Va., διωρίσθη ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Καραχάλιος, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπηρέτησε τὴν Κοινότητα Memphis, Tenn.

—Ἱδρύθη νέα Κοινότης ἐν Flushing, L. I., N. Y., εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριελήφθησαν Flushing, College Point, Whitestone, Bayside, Douglaston καὶ Little Neck.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας ἤρχισε τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων του εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ Θεοφιλέστατος διδάσκει περὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἐφιλοξενήθη ἐπὶ διήμερον εἰς τὴν Σχολὴν ὁ πρώην Διευθυντὴς αὐτῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης Δρ. Cameron ἦτο μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν ἐπισκεπτῶν τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον. Οὗτος κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του παρηκολούθησε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ παρεκάθησεν εἰς κοινὸν μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν δεῖπνον.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ ἀπεστάλη ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους καὶ τὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σχετικῶς μὲ τὸ κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος διοργανούμενον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Κατηχητικὸν Φροντιστήριον. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἀναφέρεται ὅτι «Τὸ Κατηχητικὸν τοῦτο Φροντιστήριον θὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 16ης Ἰουλίου ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνακοινωθῇ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ Κατηχητικοῦ Γραφείου» καὶ ὅτι «διὰ τὴν λειτουργίαν του θὰ χρησιμοποιηθοῦν — ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν — τὰ κτίρια καὶ αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου, ἡ δὲ σχετικὴ δαπάνη θὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς». Οἱ Κοινοτικοὶ ἠγέται καλοῦνται νὰ ἐνδιαφερθοῦν προσωπικῶς διὰ νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ Κοινότης των διὰ μιᾶς τοὐλάχιστον Κατηχητρίας καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐπιδεικνύουν περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ κατηχητικὸν ἔργον καὶ συγκεντρώνουν τὰς μεγαλυτέρας ἱκανότητας.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

SOMERVILLE, MASS.—Ἐγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅτι ὁ κ. Δημήτριος Γ. Λιβανὸς προσέφερεν ἐπιταγὴν ἀξίας 3,511 δολλαρίων διὰ τὴν ἀγορὰν 25 ἠλεκτρικῶν κωδώνων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Ἡ γενναία αὕτη δωρεὰ τοῦ Κου Λιβανοῦ ἐνίσχυσε σημαντικῶς τὴν προσπάθειαν τῆς Κοινότητος νὰ συγκεντρώσῃ δι' εἰδικοῦ ἐράνου τὸ ἀπαραίτητον ποσὸν διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ἱεροῦ της Ναοῦ. Εὐτυχῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μελῶν καὶ ἡγετῶν τῆς Κοινότητος ἀνεβίβασε μέχρι σήμερον τὸ συγκεντρωθὲν ποσὸν εἰς πλέον τῶν 50,000 δολλάρια.

MANCHESTER, N. H.—Ὁ ἐκ τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν ἐπιχειρηματίας κ. Ἀνδρέας Γιαβῆς, ἐκ Μαγουλιάνων Γορτυνίας καταγόμενος, ἀνήγειρε δι' ἰδίων ἐξόδων ὑπνωτήριον "Jarvis Cottage," παραπλεύρως τῆς ἐπαύλεως Μομφεράτου εἰς τὴν τοποθεσίαν Σεπόλια τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἔπαυλις ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως τῶν φίλων τῶν τυφλῶν, New Hampshire, καὶ διεσκευάσθη καταλλήλως διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Σχολῆς Τυφλῶν τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραμένουν οἱ ἱεροκήρυκες ἐφεξῆς πέραν τῶν τριῶν ἐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν περιοχήν.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήλλαξε τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Ἰωακεὶμ πάσης κατηγορίας.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀσχοληθεῖσα μὲ τὸ ζήτημα τῶν βιβλίων τοῦ συγγραφέως Ν. Καζαντζάκη, ἀπεφάσισε τὴν παραπομπὴν τοῦ σχετικοῦ φακέλλου εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διότι ὁ Καζαντζάκης, διαμένων ἐν Εὐρώπῃ, ἀνήκει εἰς τὴν Μητρόπολιν Θυατείρων, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινεν ὅτι τὸ πρὸ ἔτους σχεδὸν ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Καλύβα, ὑπηρετοῦντος ὡς ἱεροκήρυκος εἰς τὴν Μητρόπολιν Χαλκίδος, τὸ φέρον τὸν τίτλον «Ἔτσι σπουδάζουν οἱ φτωχοί», περιέχει διασυρμὸν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ ὁμάδων, καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἐδέσσης κ. Διονύσιον τὴν διενέργειαν σχετικῶν ἀνακρίσεων.

—Δικάζεται κατ' αὐτὰς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσολογγίου κ. Ἱερόθεος, διότι πέρυσι κατέστρεψεν ἐν κουβούκλιον τοῦ Ἱ. Ἐπιταφίου.

—Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ πρῶτος τόμος τῆς σειρᾶς κειμένων τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, περιέχων ἔργα τοῦ Κλήμεντος Ρώμης. Παραγγελίαι καὶ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ὁδὸς Ἰασίου 1, Ἀθήνας.

—Ἐξεδόθησαν τὸ α΄ καὶ β΄ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους (ἕδρα ἐν Κατερίνῃ), φέροντος τὸν τίτλον «Ὀρθόδοξος Ἐπιστασία».

—Ὑπὸ τῆς ἑταιρείας χρωμοτυπώσεων «Ἀσπιώτη—Ἔλκα» ἐκδίδεται προσεχῶς θαυμάσιον λεύκωμα, περιέχον εἰκόνας τοῦ μεγαλυτέρου τῶν βυζαντινῶν ἁγιογράφων Πανσελήνου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Μελίτης

Τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», ἐδημοσίευσεν ἐν ἐκτάσει τὰ τῆς χειροτονίας τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μελίτης Ἰακώβου Κουκούζη. Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, προέστη δὲ αὐτῆς ὁ Σεβ. Γέρων Μητροπολίτης Δέρκων κ. Ἰάκωβος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου καὶ Σάρδεων κ. Μαξίμου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι: ἐν μὲν τῷ Ἱ. Βήματι ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, οἱ Σεβ. Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Αἴνου κ. Γερμανός,

Ἰροικοννήσου κ. Φιλόθεος, Χαλδίας Κύριλλος καὶ Νεοκαισαρείας κ. ρυσόστομος, Καθηγηταὶ τῆς Ἱερᾶς εολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ πολ- ὶ ἄλλοι.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν, ὁ προεξάρ- ων Ἀρχιερεὺς προσεφώνησε τὸν ψηφισμένον δι' ἐμπνευσμένου καὶ ήρους πατρικῆς στοργῆς λόγου, εἰς οὗτος ἀπήντησε συγκινητικῶς. Ὅ- ἐτελείωσε τὰς εὐχὰς τῆς χειροτο- ας καὶ ἐξεφώνησε τὸ «Ἄξιος» τρίς, εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα ἐπανέλαβεν ὐτὸ μετὰ ζωηροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Με- ὰ τὸ «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐ- ργημένον», ὁ Ἅγιος Δέρκων ἐπέθη- εν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεοχειροτο- ηθέντος Ἐπισκόπου τὴν Ἀρχιερατι- ὴν Μίτραν, ἐπιδοὺς δὲ αὐτῷ τὴν ποι- αντορικὴν ράβδον, ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὴν νουθετήριον εὐχήν.

Ὁ Ἐπίσκοπος Μελίτης, ἐν πλήρει Ἀρχιερατικῇ στολῇ, ἀνελθὼν εἰς τὸν ρόνον, ἐποίησεν ἀπόλυσιν, ηὐλόγησε ὸ ἐκκλησίασμα καὶ διένειμε τὸ ἀντί- ωρον, δεχθεὶς τὰ σέβη καὶ τὰ συγ- αρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ ἐκ- λησιάσματος.

Μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐπηκολούθη- δεξίωσις εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ερᾶς Συνόδου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ ἀναχώρησις δι' Ἑλλάδα τοῦ Κου Σήφη Κόλλια

Τῇ πρωτοβουλίᾳ ἐπιτροπῆς ἐξ ἱερέ- ων καὶ ἄλλων στελεχῶν τοῦ ὠργανω- μένου Ἑλληνισμοῦ Νέας Τόρκης, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐ- πισκόπου Ὀλύμπου Κου Δημητρίου, παρετέθη εἰς τὸ «Ἑλλὰς Καφὲ» δεῖ- πνον πρὸς τιμὴν τοῦ ἀναχωρήσαντος δη δι' Ἑλλάδα Ἱεροκήρυκος τῆς ερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Σ. Κόλλια.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐδόθη ἡ εὐ- καιρία εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους τοῦ Κόλλια νὰ ἐκφράσουν τὴν προσω- πικήν των ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην, ἀλ- λὰ καὶ τὴν ἀγαθὴν γνώμην τῆς Ἐκ- λησίας καὶ ὁμογενείας διὰ τὸ ὡραῖ- ον ἔργον, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπραγμα- οποίησεν ὡς κήρυξ τοῦ Θείου λόγου ατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ αραμονῆς του. Ἀποτελεῖ κοινὴν ὁ- μολογίαν ὅτι ὁ ἐνθουσιώδης οὗτος Ἱε- ροκήρυξ διὰ τῶν ἐμπνευσμένων λό- γων του ἐπεβοήθησε σημαντικῶς τὸ φωτιστικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχι- επισκοπῆς καὶ ἀσφαλῶς ἐπηρέασεν εὐεργετικῶς πολλοὺς ὁμογενεῖς.

Ἡ εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν χριστιανῶν μας θὰ συνοδεύουν πάντοτε τὸν Κον Κόλλιαν εἰς τὴν νέαν του ἀποστολὴν ἐν μέσῳ τῶν τέκνων τῆς μητρός μας Πατρίδος.

Ἡ Παρέλασις

Τὴν 27ην Μαρτίου ἐγένετο εἰς Νέαν Τόρκην ἡ παρέλασις ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας. Παρὰ τὸ δριμὺ ψῦχος, ἡ παρέλασις ὑπῆρξε πολὺ ἐπιτυχής, ἔτυχε δὲ εὐνοϊκῶν σχολίων ἐκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἡμερησίου τύπου καὶ ἰδίως τῶν *Times* Νέας Τόρκης. Ὁ Σεβασμιώτατος δι' ἰδιαιτέρας του ἐπιστολῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» συνεχάρη τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Περικλῆ Λαντζούνη διοργανωτικὴν ἐπιτροπήν.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας εἰς Οὐάσιγκτων

Τὴν 23ην Μαρτίου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Κος Ἀθηναγόρας ἐπεσκέφθη τὴν Οὐάσιγκτων καὶ ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν Γερουσίαν καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων. Ἐν συνεχείᾳ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Γερουσίας ὁ Γερουσιαστὴς ἔξοχ. Κος Estes Kefauver ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας εἰς τὸ γεγονὸς τοῦ ἑορτασμοῦ, κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου, τῆς 134ης ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ὁ ἔξοχ. Γερουσιαστὴς ἔκαμεν ὡραίας παρατηρήσεις διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, αἱ ὁποῖαι κατεχωρήθησαν εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Γερουσίας. Οὗτος μετὰ τοῦ Γερουσιαστοῦ Knowland ἐκ Καλιφορνίας καὶ τοῦ Γερουσιαστοῦ Fernandez ἐκ Νέου Μεξικοῦ, παρεκάθησαν, τῇ προσκλήσει τοῦ Θεοφιλεστάτου, εἰς κοινὸν δεῖπνον.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Στέφανος Δ. Στεφανίδης

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐφοπλιστοῦ Στεφάνου Δ. Στεφανίδη, ἡ ἐκ τῶν ἡμερησίων Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων «Ἀτλαντὶς» ἔγραψε τὰ κάτωθι, τὰ ὁποῖα μεταφέρομεν ὡς ἐγράφησαν:

«Μὲ πολλὴν λύπην θὰ ἀκούσῃ ἡ ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς τὸν θάνατον τοῦ ἑλληνοαμερικανοῦ ἐφοπλιστοῦ Στεφάνου Στεφανίδη. Ἦτο πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ τάμῃ νέας ὁδοὺς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνεργὸν δρᾶσιν εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν τῶν ὁμογενῶν. Μέλος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Νέας Τόρκης, εἶχε γενναιοδώρως προσφέρει καὶ πολλὰ θυσιάσει ὑπὲρ τῆς συμπληρώσεως τῆς διακοσμήσεως καὶ τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Κοινότητος. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ πανελληνίου ἦτο γνωστότατος ὁ πολύκλαυστος Στέφανος Στεφανίδης διὰ τὴν φιλογενῆ καὶ φιλορθόδοξον δρᾶσιν του καὶ εἶχε τιμηθῇ ἐξόχως καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ 64 ἐτῶν, ὁ Στέφανος Δ. Στεφανίδης εἶχε τύχει ἀρίστης ἀγωγῆς καὶ σπουδάσει εἰς τὴν Ροβέρτιον Σχολήν. Ἦλθεν εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1907 καὶ ἠκολούθησεν ἀνωτέρας σπουδὰς εἰς τὸ City College καὶ εἰς τὸ New York University. Ἐνωρὶς ὅμως ἐπεδόθη μὲ ζῆλον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διὰ τοῦ μόχθου προόδου. Κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας μας, τῆς ὁποίας ἦτο πολίτης ἀπὸ τοῦ 1918, καὶ συνέβαλε σημαντικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑπὸ ἀμερικανικὴν σημαίαν ναυτιλιακῆς συγκοινωνίας μὲ τὴν Μεσόγειον. Ἐξαιρετικῶς δὲ εἶχεν ἐξυπηρετήσει διὰ τῶν πλοίων του καὶ τὴν ὠργανωμένην τὴν ἰδιωτικὴν βοήθειαν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν κατὰ τὰ ἔτη τῶν συμφορῶν καὶ δοκιμασιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ἦτο ἀπὸ τοὺς πλέον πεφωτισμένους, πλέον αἰσθηματίας καὶ φιλογενεστέρους ἑλληνοαμερικανοὺς ἐπιχειρηματίας. Ἔσχε τὰς εὐτυχίας ἀλλὰ καὶ ἀπογοητεύσεις του, καὶ ὡς ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἠσθάνθη βαθέως καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δέ. Ἡ μεγαλυτέρα κληρονομία, ποὺ ἀφήνει, εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν φίλων του καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἀκόμη περισσοτέρων, ποὺ εὐηργέτησεν ἢ ἐπαραμύθησε. Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του».

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ δημοσίευσις τῆς σελίδος «BOOKS AND YOU» καὶ τῆς στήλης «ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ» ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον.—Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

INTERSTATE
MARBLE & GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ

Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ

Τέμπλα — Ἁγίας Τραπέζας
Ἱερὰς Προθέσεις
Προσκυνητάρια, κλπ.

ΕΚ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

Ἐπίσης καὶ

ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 Flushing Avenue Brooklyn, N. Y.

Τηλ. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός: IL. 9-2896

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ

ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ, ΑΡΤΟΦΟΡΙΑ, ΙΕΡΑ ΕΞΑΠΤΕΡΥΓΑ, ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΥΣ, ΜΑΝΟΥΑΛΙΑ ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΩΝ, κ.τ.λ.

Ἐπίσης ΚΑΝΔΗΛΑΣ ΣΠΙΤΙΟΥ εἰς διάφορα σχέδια καὶ μεγέθη μὲ λάδι καὶ μὲ ἠλεκτρισμόν, κρεμαστὰ καὶ τῆς τραπέζης, εἰς πολὺ συγκαταβατικὰς τιμάς, ὡς καὶ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΓΙΩΝ εἰς ὅλα τὰ μεγέθη.

Ἀπὸ τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

Τὸ ἀρχαιότερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Ζητήσατε τὸν Κατάλογόν μας. Ἀποστέλλεται δωρεάν. Γράψατε:

PAPAGEORGE JEWELRY CO.

Between 38th and 39th Streets

584 EIGHTH AVENUE

NEW YORK 18, N. Y.

Tel. WIsconsin 7-6071

1905 OUR GOLDEN ANNIVERSARY 1955

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ἐκτυπώνομεν:

Βιβλία, Περιοδικά, Δελτία καὶ Καταστατικὰ Κοινοτήτων καὶ Σωματείων, τὰ ὡραιότερα Λευκώματα (Journals) Ἑσπερίδων, Προσκλητήρια Γάμων καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπους Ἀποδείξεις, Statements, Invoices, Tags δι' Ἀνθοπώλας καὶ οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν ἐργασίαν εἰς ἓν ἢ περισσότερα χρώματα.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑ RESTAURANT MENUS A LA CARTE

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝ ΤΟΝ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΝ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΝ «ΚΟΣΜΟΥ»

Ζητήσατε τιμὰς διὰ τὸ συμφέρον σας. — Ἔλθετε, Τηλεφωνήσατε, Γράψατε:

COSMOS GREEK-AMERICAN PRINTING CO.

203-205 WEST 25th ST. WAtkins 4-4165 NEW YORK 1, N. Y.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

)LY TRINITY 307 So. 19th Street
)LY CROSS 725 No. 25th Street
v. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
vine Liturgy and Sunday School 10:30
M. — 12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

HARRISBURG, PA.

)LY TRINITY 415 Walnut Street
). Box 1232 Rev. George N. Economou
urch's Tel. 2-1112; Pastor's Res. 8-3130
vine Liturgy 11:00 A.M.
nday School 9:00 A.M.

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
Rev. G. Bacopoulos; Rev. P. Kyriacos
Div. Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00 — 11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

ANN ARBOR, MICH.

ST. NICHOLAS 414 North Main St.
Rev. Eusebius A. Stephanou, Th.D.
Tel. NOrmandy 2-4577
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.

A Church Services Listing is a sound investment in the promotion of *church attendance.*

Η ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΑΠΕΦΑΣΙΣΕΝ . . .

(α) Ὅπως ἑκάστη Κοινότης ἐγγραφῇ διὰ 10-15 φύλλα τοῦ ιαρατηρητοῦ, τὰ ὁποῖα νὰ διατίθενται ὑπ' αὐτῆς μεταξὺ ν μελῶν της. — (β) Ὅπως ἑκάστη Κοινότης διαφημίσῃ τὴν σελίδα, ποὺ θὰ ἀνοιχθῇ ὑπὸ τὸν τίτλον ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕ-)Ε: τὸν ἑαυτόν της, δηλ. τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσιν, τηλέφω-ν, ὄνομα ἱερέως ἢ ἱερέων καὶ τὰς ὥρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ῦ Κατηχητικοῦ καὶ τοῦ ἢ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων της. — (γ) Ὅπως τὰ ἐπὶ μέρους Διοικ. Συμβούλια κάμουν ὡς δῶρον μίαν ἐτησίαν ἐγγραφὴν εἰς τὸν «Παρατηρητὴν» πρὸς τὸν Ἱερέα ἢ Ἱερεῖς, Διδάσκαλον ἢ Διδασκάλους, Γραμματέα, Ψάλτην, Διευθυντὴν ἢ Διευθύντριαν τῆς Χορῳδίας καὶ Κατηχητὰς ἢ Κατηχητρίας. — (δ) Ὅπως ὁ καθεὶς μας φιλοτιμηθῇ νὰ ἐγγράψῃ ἑαυτὸν καὶ ἄλλους, εὑρεθῇ δὲ Κοινοτικὸς παράγων, ὅστις νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον ἐγγραφῆς συνδρομητῶν.

ATLAS GREEK AMERICAN COMPANY

703 — 8th Avenue Telephone: CIrcle 6-5945 New York 36, N. Y.

Ἱδρυθὲν τὸ 1905

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ μεγαλείτερον Ἑλληνικὸν Κατάστημα ἐν Ἀμερικῇ

ΕΠΙ 50 ΣΧΕΔΟΝ ΕΤΗ

Ἐφοδιάζομεν Κοινότητας, Σχολεῖα, Σωματεῖα καὶ Οἰκογενείας
μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ἐκλεκτὰ εἴδη.

Μανουάλια
Ἐξαπτέρυγα
Ἐπίχρυσα Εὐαγγέλια
Σταυροὶ Ἁγιασμοῦ
Σταυροὶ Εὐλογίας
Κανδῆλαι
Λυχνίαι, Πολυκάνδηλα
Θυμιατήρια
Ἀρτοφόρια
Δισκοπότηρα
Ραντιστήρια

Πυρσοὶ Περιφορᾶς
Καλύμματα
Ἱερὰ Ἄμφια
Λόγχαι, Λαβίδες
Δισκάρια, Ἀστερίσκοι
Μυροδοχεῖα
Εἰκόνες
Ἐπιτάφιοι
Στέφανα, Στεφανοθῆκαι
Πέπλα
Χρειώδη Βαπτίσεως

Μαρτυριάτικα
Μπομπονιέραι
Τελεβίζιονς
Ραδιόφωνα
Φωνόγραφα
Δίσκοι Φωνογράφου
Γραφομηχαναὶ
Πέννα
Σημαῖαι, Λάβαρα
Κομβία
κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὸ πλούσιον Βιβλιοπωλεῖόν μας ὅπου οἱ ἀξιότιμοι πελᾶταί μας θὰ εὕρουν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικά, διδακτικὰ καὶ φιλολογικὰ βιβλία παντὸς εἴδους, περιοδικά, ἐφημερίδας, κ.τ.λ.

Ποιότης ἀρίστη. — Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι. — Πρόθυμος καὶ εἰλικρινὴς ἐξυπηρέτησις πάντοτε.
Γράψατε καὶ ζητήσατε τὸν Τιμοκατάλογον καὶ τὰς τιμάς μας.

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΔΑΓΛΙΔΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΝΑ ΤΑΞΕΙΔΕΥΣΕΤΕ

Μὲ τὸ Πολυτελὲς καὶ Ταχύτατον Ὑπερωκεάνειον

"ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ" 22,000 τόννων

(Πρώην Α/Π «ΑΤΛΑΝΤΙΚ»)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΕΠΙΒΑΤΙΚΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

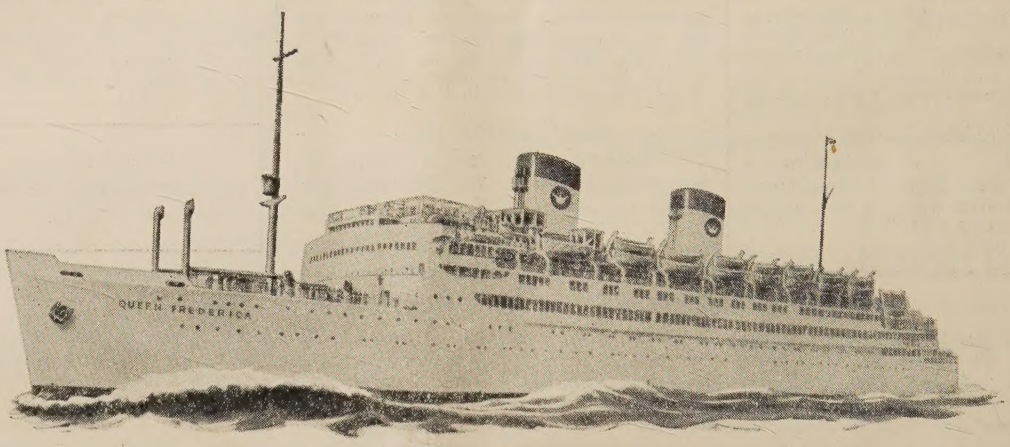

ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΤΑΞΥ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ (Πειραιῶς)
ΕΝΤΟΣ 11 ΜΟΝΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Ἐκδρομαὶ 1955

Ἐκλέξατε τὴν συντροφιά σας διὰ τὴν Ἐκδρομήν σας εἰς τὴν Ἑλλάδα
μὲ μίαν ἐκ τῶν κάτωθι Ὀργανώσεων:

ΠΑΛΛΑΚΩΝΙΚΗ - - Ἀπριλίου 21
ΠΑΝΣΑΜΙΑΚΗ - - Ἀπριλίου 21
ΠΑΝΙΚΑΡΙΑΚΗ - - Ἀπριλίου 21
ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ - - - - - - - - Μαΐου 19
ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ - Ἰουν. 16
ΠΑΜΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ - - - - - Ἰουλίου 14
(Κατ' εὐθεῖαν εἰς ΚΑΛΑΜΑΤΑΝ)

Μεγάλη ἐκλογὴ ἐξαιρετικῶν καὶ μοδέρνων διαμερισμάτων εἰς τρεῖς θέσεις: Πρώτην, Κάμπιν καὶ Τουριστικήν . . . Ὡραιοτάτη κολυμβητικὴ δεξαμενή . . . Περιποίησις ἄφθαστος ὑπὸ εἰδικῶς ἐκπαιδευμένου προσωπικοῦ . . . Πλουσία Ἑλληνικὴ κουζίνα ὑπὸ πεπειραμένων Ἑλλήνων μαγείρων . . .

Παρεκκλήσιον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας . . .

Ἑλληνικὴ καὶ Ἀμερικανικὴ ὀρχήστρα. . . .

Τὸ ταξεῖδι σας θὰ εἶναι μία διαρκὴς διασκέδασις . . . Σπὸρ καταστρώματος . . . Παιγνίδια . . . Κινηματογραφικαὶ ταινίαι πρώτης προβολῆς . . . ΚΟΚΤΕΙΛ ΠΑΡΤΥΣ . . . Χοροεσπερίδες. . . .

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ θέσεις ἀποταθῆτε εἰς τὸν ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑ τῆς ἐκλογῆς σας ἢ τοὺς

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

GENERAL AGENTS

42 BROADWAY	New York 4, N. Y.
BOSTON, MASS.	476 Boylston Street
PHILADELPHIA, PA.	1528 Walnut Street
CHICAGO, ILL.	35 E. Wacker Drive
SAN FRANCISCO, CALIF.	275 Post Street
LOS ANGELES, CALIF.	530 West 6th Street (Room 729)

HOME LINES AGENCY Inc.